

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (10,50 Sk)

27. LEDNA 2002

Z obsahu:

Každý den zpěv

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
9. ledna 2002
- strana 2 -

**Svatý František
Saleský**

Cesta lásky k Bohu
a k lidem
- strana 4 -

In persona Christi

Biskup Josef Krenn,
St. Pölten
- strana 6 -

**Obžaluje ministr
biskupa?**

Dr. Jiří Karas
- strana 7 -

Kristus je náš pokoj

Jan Pavel II. – požehnání
Urbi et Orbi
- strana 8 -

**Kultura smrti ohrožuje
kulturu života**

Gabriela Kubyová
- strana 9 -

**Bratislavská
deklarace mladých**

- strana 9 -

**Nebezpečná
vysoká hra**

- strana 10 -

Don Bosco v Brně

- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia

Marie Winowska
(Četba na pokračování)
- strana 13 -

*Sv. František Saleský
žil třemi malými ctnostmi:
mírností srdce, chudobou ducha,
prostotou života... (viz str. 4)*

Každý den zpěv

Hymnus, který byl obsahem naší modlitby, je poslední zpěv žaltáře, žalm 150. Závěrečné slovo, které zaznívá v knize modliteb Izraele, je aleluja, tj. ryzí chvála Boha, a proto je tento žalm dvakrát předkládán v liturgii chval, ve druhém a ve čtvrtém týdnu.

Hudba bez konce

Krátký text je sestaven ze sledu deseti imperativů, které opakují stejné slovo: »hallelú«, »chvalte!« Je to jako nekončící hudba a zpěv, které jako by nikdy neuhaslily, podobně jako je tomu ve slavném aleluja v Händlově Mesiáši. Boží chvála se tak stává svého druhu dechem duše, která nezná zastávky. Jak bylo napsáno, »toto je jeden ze souhrnů lidské bytosti: pokojný jásot, schopnost oslavovat. Je to krásně vyjádřeno v jedné frázi, kterou rabí Akiba nabídl svým žákům: Každý den zpěv – zpěv pro každý den.« (A. Heschel, *Chi e uomo?* Milán 1971, s. 198)

Trojí pohled

Zdá se, že žalm 150 se rozvíjí z trojího zřetele. V úvodu, v prvních dvou verších (v. 1-2) se pohled upíná k *Hospodinu* v jeho *svatyni*, v jeho *moci*, v jeho *divech*, v jeho *velikosti*. Druhý moment, podobný skutečnému a vlastnímu hudebnímu pohybu – do chvály je zapojen orchestr síónského chrámu (srov. v. 3-5b), který doprovází zpěv a posvátný tanec. Nakonec v posledním verši žalmu (srov. v. 5c) je scéna vesmíru představovaného *vším, co dýchá*. Sám život se stává chválou, chválou, která stoupá od tvorů ke Stvořiteli.

Nebeská liturgie

My se nyní při prvním setkání s žalmem 150 spokojíme s tím, že se zastavíme u prvního a posledního momentu hymnu. Ony tvoří jakýsi rámec druhého momentu,

který se zabývá srdcem skladby a který prozkoumáme v budoucnu, až se žalm opět objeví v liturgii chval.

Prvním sídlem, ve kterém se rozvíjí nit hudby a modlitby, je ono sídlo »svatyně« (srov. v. 1). Hebrejský originál hovoří o prostoru »posvátném«, čistém a transcendentním, v němž přebývá Bůh. Je zde totiž ohlas nebeského a rajskeho horizontu, kde, jak upřesňuje kniha Apokalypsy, se slaví věčná a dokonalá Beránkova liturgie (srov. např. Zj 5,6-14). V Božím tajemství, do kterého jsou svatí zapojeni plným společenstvím, je prostorem světla a radosti, zjevení a lásky. Ne nadarmo, i když s určitou svobodou, starý řecký překlad Septuaginty i sám latinský překlad Vulgáty navrhly místo »svatyně« výraz »svatí«: »Chvalte Pána uprostřed jeho svatých.«

Boží divy na zemi

Z nebe se mysl přenáší samovolně na zemi s důrazem na Bohem způsobené »divy«, které ukazují *jeho mocná díla* (v. 2). Tyto divy popisuje žalm 104, který vyzývá Izraelity, aby *vypravovali o všech dívech Božích* (v. 2), aby *přemýšleli o dívech, které udělal, o znameních a soudech jeho úst* (v. 5); žalmista ještě připomíná *smlouvu uzavřenou s Abrahámem* (v. 9), mimořádný příběh Josefův, zázraky osvobození z Egypta a z cesty pouště a nakonec dar země. Jiný žalm mluví o situacích úzkosti, od kterých Hospodin osvobodil ty, kteří k němu »volají«; osvobozené osoby jsou vyzvány, aby ustavičně vzdávaly díky za divy, které Bůh vykonal: *Ať vzdávají chválu Boží lásce, divným Božím činům ve prospěch lidí* (Ž 106, 8.15.21.31).

Tak je možno v našem žalmu postřehnout vztah k »silným skutkům«, jak říká hebrejský originál, tedy k mocným »divům«, které Bůh rozsévá v dějinách spásy. Chvála se tak stává vyznáním víry v Boha Stvořitele

a Vykupitele, slavnostní oslavou božské lásky, která se zjevuje tím, že tvoří a přivádí ke spáse, dává život a osvobození.

Jménem celého tvorstva

Tak se dostáváme k poslednímu verši žalmu 150 (srov. v. 5c). Hebrejský výraz použitý pro označení »živých«, kteří chválí Boha, znovu poukazuje na dech, jak bylo ve zvyku říkat, ale také na něco vnitřního a hlubokého, co je vloženo do člověka.

Můžeme-li se domnívat, že veškerý život stvoření je hymnou chvály Stvořiteli, lze upřesnit, že první místo v tomto sboru je vyhrazeno lidskému tvor. Skrze lidskou bytost, hlavního mluvčího celého stvoření, všechno, co žije, chválí Hospodina. Dech našeho života, který znamená také sebeuvědomění a svobodu (srov. Př 20,27), stává se zpěvem a modlitbou celého života, který pulsuje ve vesmíru. Proto my všichni se máme navzájem povzbuzovat *žalmy, chvalozpěvy a duchovními písněmi, ze srdce zpívat a hrát Pánu* (Ef 5,19).

Život jako trvalá chvála

Při prepisování veršů žalmu 150 hebrejští rukopisci často připomínají menoru, slavný sedmiramenný svícen, umístěný ve velesvatyni jeruzalémského chrámu. Tak napovídají krásnou interpretaci tohoto žalmu, opravdově nejvlastnější Amen trvalé modlitby našich »starších bratří«: celý inventář – trouby, harfa, citera, buben a tanec, strunné nástroje a flétna, »cimbály zvukné, hlučné cimbály«, jak říká žalm, ale také »všechno živé« je pozváno, aby jako menora hořelo před tváří Svatého Svatých v ustavičné modlitbě chvály a díkyčinění.

Spojení se Synem dokonalým hlasem celého světa, který stvořil, staňme se i my ustavičnou modlitbou před jeho trůnem.

Bolletino Vaticano
9. 1. 2002

Povolání a vyvolení

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Pojďte se mnou

Pán tě zve ke stolu svého slova, aby tě nejen povzbudil a obdařil novou nadějí, ale také aby ti ukázal, jak i ty sám se můžeš podílet na jejím šíření. Pros nejdříve Ducha svatého, aby skličenosť, i když někdy doléhá tak neodbytně, neucinila tvé srdce nepřístupným pro božské světlo.

Je to právě *světlo ve tmě*, které ti Pán přichází nabídnout. On ví, co to znamená, když do země vstoupí nevěřící pohané, takže kolem zavládne temno a ty to pocítuješ jako *jho, které tíží, jako prut na šíji a bodec otrokáře*. I jeho domovinu v končinách Zabulon a Neftalím ponížil Hospodin přítomností pohanů, kteří se zde usadili, a přece právě zde si zvolil svůj příbytek ten, který je Světlo ze Světla. Hospodin ji opět povýší, neboť odtud vzejde velké světlo: zde začíná Mesiáš své blahodárné působení, které *dává jásot, zvyšuje radost*. Neklesej proto na duchu pro množství nevěřících, kteří se usadili ve tvém okolí. Dokud musíš snášet jejich přítomnost jako tíživé jho, obětuj to Pánu a setrvej v důvěře v jeho svaté záměry. Vždyť právě uprostřed nich chce Pán zahájit své velké žně.

Jan, který připravoval Mesiášovu cestu, vyvolal svým nekompromisním vystupováním nelibost mocných. Ti volí obvyklou cestu: je přece pro ně docela snadné použít násilí, aby ho umlčeli. Ale slovo, které hlásal, nebylo jeho slovo. Sám Pán přebírá jeho štafetu a hlásá stejně jako Jan: *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské*. Nehledej jiný způsob, jak se vyrovnat s nevěřícími. Činit pokání je tou zcela nezbytnou podmínkou k tomu, *aby lid bydlící v temnotách uviděl velké světlo*.

Sleduj proto pozorně tento počátek Ježíšova apoštolátu. Je zatím sám, ale ve svém srdci již chová jména těch, které si povolá, aby byli jeho a zůstávali s ním. Čím se vyznačují ti první, na které se obrátí? Poctivou a tvrdou každodenní prací. Bůh si bedlivě všímá toho, co často uniká lidské pozornosti: nenápadné, ale vytrvalé a trpělivé věrnosti i v tom nejobyčejnějším povolání. Řekl bys, že právě toto pokládá Pán za nejlepší kvalifikaci pro své apoštoly? Po čase ti Ježíš výslovně potvrdí jedno důležité kritérium: *Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké.*⁽¹⁾

Šimon a Ondřej, Jakub a Jan jsou prostí rybáři. Žijí tu na břehu jezera a den po dni zápasí s živly o vezdejší chléb. Absolvovali jen jednu školu: školu života. Jejich kvalifikací je dlouholetá zkušenost potvrzená každodenní dřinou, která je jejich službou Bohu i lidem.

I dnes se chystají k lovu. Kolikrát už vrhli síť do moře, kolikrát vyzněla jejich námaha naprázdno! Jaký lov bude dnes?

Právě v tuto dobu prochází kolem jezera Ježíš. Vypadá jako náhodný chodec, a přece s sebou přináší od věčnosti připravené nečekané pozvání, které může znamenat zásadní obrat v životě těchto galilejských rybářů. Jeho věčná moudrost usoudila, že pro své božské záměry potřebuje právě tyto muže. K tomu, aby je získal, stačí mu jediná věta: *Pojďte za mnou, učiním vás rybáři lidí*. Dobře si všimni, jak nenápadně a prostě může vypadat povolání do stavu důvěrných přátel božského Spasitele. Co všechno se však skrývá za touto Pánovou nabídkou! Co všechno závisí na tom, zda tito vyvolení božské pozvání přijmou nebo ne. Bude se toto volání opakovat, jestliže je odmítnou?

Tito první povolání jako by na Ježíšovu nabídku odedávna čekali. *Ihned opustili síť, loď i otce a šli za ním*. Opustili mnoho, nebo málo? Opustili **všechno**. Opouštějí celou svou přítomnou sociální jistotu a bez výhrad a bez otázek jdou vstříc nejisté budoucnosti. Jedinou jejich jistotou je bezmezná důvěra ve slovo Neznámého, o kterém ještě ani netuší, že má moc *odplatit stonásobně*⁽²⁾ za všechno, čeho se pro něho zřeknou. Kdo neuposlechne ihned a bezvýhradně, riskuje, že nebude patřit k Pánovým vyvoleným.

Ty dvě dvojice, na které se Pán obrací tou nejprostší výzvou: *Pojďte za mnou*, jsou první z nekonečné řady povolání ke službě v budoucí Kristově Církvi. Pokloň se Spasiteli a děkuj mu z celého srdce za tento počátek velikého daru posvátné služby těch, kteří se mu zcela odevzdávají. Pros vroucně za všechny, na které se Pán v budoucnu obrátí se svou výzvou, aby je zastihlo jeho pozvání podobně připravené jako tyto první kandidáty. Upevni se v přesvědčení, že se vyplatí mít srdce otevřené pro Ježíšovo volání: *Důvěřuj Pánu, buď silný. Pán je tvé světlo a tvá spása.*⁽³⁾

Vyprošuj také všem jeho povoláním dar opravdové jednoty, *aby mezi nimi nebyly roztržky*. Odkud se bere rozdělení, jestliže nás všechny povolal jeden Pán? Rozdělení začíná v rozděleném srdci, které spíše než Kristem se zabývá lidskou *slovní moudrostí*. Pak není divu, že jedni drží s tím a druzí s oním a pranic jim nezáleží na tom, že *Kristův kříž je zbaven působivosti*. Co pak s námi bude, když *nemáme jiného znamení*⁽⁴⁾? *Můj Pane, který uzdravuješ každou nemoc, v jehož jménu jsme byli pokřtěni i povoláni, uzdrav nás z choroby rozdělení.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 5,16; ⁽²⁾ Mt 19,29; ⁽³⁾ resp. žalm 27;

⁽⁴⁾ srov. 1 Tim 2,5; Gal 6,14

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 8,23b–9,3

V první době ponížil Hospodin zemi Zabulon a zemi Neftalím, v poslední době však oslaví Mořskou cestu, kraj za Jordánem, Galileu pohanů. Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzbývá světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jása o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jařmo, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů.

2. čtení – 1 Kor 1,10–13,17

Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte. Lidé z Chloina domu mi totiž o vás oznámili, moji bratři, že se mezi sebou hádáte. Mluvím o tom, že každý z vás říká (něco jiného): „Já držím s Pavlem!“ „Já zase s Apollem!“ „A já s Petrem!“ „Já s Kristem!“ Je Kristus rozdělen? Copak byl za vás křižován Pavel? Nebo jste byli ve jménu Pavlovy pokřtěni? Neposlal mě totiž Kristus křtít, ale kázat radostnou zvěst, a to ne nějakou slovní moudrostí, aby Kristův kříž nebyl zbaven působivosti.

Evangelium – Mt 4,12–23

Když Ježíš uslyšel, že byl Jan (Křtítel) uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret, šel a usadil se v Kafarnau při moři v území Zabulonově a Neftalimově, aby se naplnilo, co bylo řečeno ústy proroka Izaiáše: *„Země Zabulonova a země Neftalimova, u moře, za Jordánem, Galilea pohan-ská, lid, který žil v temnotě, uviděl veliké světlo; světlo vzešlo těm, kdo sídlili v krajině stínu smrti.“* Od té doby začal Ježíš hlásat: *„Obráťte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“* Když se ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry, Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: *„Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“* Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry, Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho. Ježíš pak chodil po celé Galileji, učil v jejich synagogách, hlásal evangelium o (Božím) království a uzdravoval mezi lidem každou nemoc a každou chorobu.

Svatý František Saleský

Cesta lásky k Bohu a k lidem

Dne 4. prosince 1563 skončil Tridentýský koncil po mnoha těžkých diskusích a rozhodováních. Trval s přerušením osmnáct let. Vzniklo tak dílo, které z dogmatického a disciplinárního hlediska nemá obdoby. Nauka obnovující se Církve vytyčuje jednoznačný směr. Katolická Církev se propracovala ke globálnímu pojetí: *in capite et in membris - v hlavě i v údech*.

Dva roky po zakončení koncilu je zvolen za Petrova nástupce velký papež, který uvádí usnesení koncilu do života a vytváří protiváhu duchovní revoluci renesance a reformaci. A tehdy se také 21. srpna 1567 rodí sv. František Saleský.

Tento světec ve svém životě a díle uskutečnil to, co měl na mysli koncil, když chtěl vést křesťany své doby i dob budoucích ke svatosti.

Materská výchova

Před narozením svého »nejstaršího« z dětí vykoná sotva patnáctiletá matka pouť k Verončině roušce, která se tehdy přechovávala v Chambéry, a před touto relikvií zasvětil své dítě Bohu.

František se narodil v sedmém měsíci. Jeho mladičká matka se dnem i nocí sklání nad kolébkou svého maličkého. Vlívá mu tak dvě ctnosti, které jsou jí vlastní: vynalézavost plnou něžnosti a hlubokou zbožnost. V centru její výchovné činnosti stojí Eucharistie. Matka chodí den co den na mši svatou. Již jako dítě si František postavil v koutě malý oltář a napodobuje gesta kněze. Jeho zbožnost vykazuje od počátku mariánské rysy. František vidí svou matku s růžencem v ruce, kdykoliv není zaměstnána nějakou prací.

Otec František de Boisy se obává, že tato výchova by mohla být příliš vnitřní. Jako šestiletého posílá svého syna do koleje La Roche-sur-Foron, aby ho odloučil od zbožného vlivu jeho matky a uvedl do »malé gramatiky«. Ale náboženská výchova jeho matky v něm hlu-

boce zakotvila. V La Roche k tomu přistupují »silné rysy a hutná strava humanitních věd«, které formují ducha mladého Františka. Učitelé jako Jean Menec nikdy neměli lepší žáky. A tak tomu bylo i v koleji v Annecy, kde si František osvojoval rétoriku a učil se chápat umění vytvářet věty a dávat lesk slovním spojením. Sestavil tehdy sbírku krásných vět, které ho svým poetickým světlem okouzly. Budoucí mistr francouzského jazyka se vzdělává v Annecy v Ronsardem založené básnické škole.

Rodiče sv. Františka Saleského

František přišel záhy k poznání, že hudba krásné literatury je dvojnásobná. Může lichotit smyslům, anebo také brilantně debatovat. Může stejně dobře čerpat impulzy z nitra, nebo osvětlovat hloubku duše.

V 15 letech odchází do Paříže, aby pokračoval v humanitním studiu na slavné jezuitské koleji Clermont, založené v roce 1560. Hugenoti a galikáni viděli

v tomto vzdělávacím ústavě »baštu papismu«. Tehdy se tam vyvíjelo velké úsilí, aby »se humanismu dostalo křesťanského ducha«. To byl těžký úkol v intelektuálním světě, kde se učilo myslet a argumentovat na základě latinských a řeckých klasiků. Jak uvést tyto pohany do souladu s evangeliem?

Na konci svých humanistických studií prožívá František duchovní krizi. Jeho přátelé se vrhají do masopustní zábavy. Půjde s nimi? »Domine, fac ut videam,« volá (Pane, ať vidím). Tento výkřik z hloubi duše nezůstal bez odpovědi. František poznává s překvapující jasností, kam se má podle Boží vůle zaměřit. Odmítá modloslužbu umění a literární sensualismus. Odvrací se od Rabelaise, mistra pochyb, dokonce i od Montaigne, který se zaplétá do některých pochybných věcí. Mladý inteligentní, vzdělaný muž bude ve všech věcech vášnivě hledat

nu do znamení bliženské lásky. Majestátní krajina Alp v něm dává vyrůst obrazům, které později propůjčují jeho náboženským spisům názornost. Tak se mohl uchránit suché a chladné niternosti. Žil a psal v mariánském duchu. Již jako mladý muž se denně modlil růžencem. R. 1583 se stal členem mariánské kongregace.

Královská brána

Vstoupil do domu teologie královskou branou. Pater Genebrant, pozdější arcibiskup v Aix, je docentem hebrejštiny na Collège Royal. V den, kdy František začíná teologické studium, komentuje moudrý učitel svým žákům text Šalomounovy Písni písní. František poznává, že dějiny světa a dějiny spásy jsou dějinami lásky. To ho chytí za srdce. Mezi Stvořitelem a jeho tvorem se rozezná zpěv srdce: *Jak jsi krásný, můj milovaný. On patří mně a já jemu.*

Mezitím přepadnou Františka úzkosti víry. Musí projít zkouškami, aby se očistil. Ve 23 letech přichází další krize. »Pochybuje o Božím milosrdenství, když se dívá do tváře temnotám, vidí peklo, které by ho mohlo pohltit. Vytrhne se z tohoto světa radikálním aktem odevzdanosti do Boží vůle. Z celé duše se modlí: „Rozpomeň se.“ Pak se pozvedá „natrvalo uzdravený“, napsala o něm Jana de Chantal.

Po návratu do Savojska se měl podle vůle otce připravovat na úřad soudce. Odjíždí do Padovy, aby zde studoval práva. Ale teologie ho zajímá více než právo. Zajímají ho díla velkých světců: Augustina, Jeronýma, Bernarda, Chryzostoma a Cypriána. Na jeho stole stále leží Summa sv. Tomáše Akvinského. Ale z povinnosti studuje také právo a našel k němu vynikající učitele. Své studium ukončil doktorátem.

Pak se vrací ke svému otci, který dosáhl věku sedmdesátilet. Opatřil svému synovi velmi

Nejplatnější příspěvek k jednotě

dobře fundovanou knihovnu a počítal s tím, že František udělá jako soudce brilantní kariéru. K tomu také připravoval pro syna sňatek s krásnou a bohatou Francoise, dědičkou pánů de Végy.

Boj mladého Františka, který se mezitím rozhodl pro kněžství, byl tvrdý. Se smutkem se účastnil světských slavností, byl zdrženlivý k ženám, modlil se breviář a hořel pro teologii. Jeho pravé povolání bylo všem zřejmé. Podporován matkou a ženevským biskupem, získal nakonec otce pro své záměry. A dostal dokonce jeho požehnaní. Děkuje nebi a jeho matka je přešťastná.

Kněžská duše

Teologie kandidáta kněžství získává na šířce a hloubce. Kněžské svěcení této mysticky nadané duše nesnese odkladu. Nižší svěcení, diakonát, kněžské svěcení, to všechno proběhne během šesti měsíců. Jakmile je vysvěcen, koná návštěvy nemocných, přichází na pomoc chudým, tráví hodiny ve zpovědnici. Jeho ohnivé slovo lidí uchvacuje. Rychle si získává jméno od místa k místu.

Na jeho přání je mu svěřen nemožný úkol: má zpět obrátit ke katolické víře Chablaise. Od Ženevy až po Saint-Gingolph je všechno protestantské. Pracuje na tomto úkolu čtyři roky; vzdoruje nebezpečím a nástrahám. Bere na sebe zkoušky a musí snést mnoho protivenství. Nikoliv on, ale Kristus způsobí obrácení, tak chápe svoji misii. Usiluje o to, aby podle Kristova příkladu byl »tichého a pokorného srdce«, aby dal zazářit svým kněžským úřadem Kristově svatosti a jeho božství. Ježíš obsadil jeho Srdce beze zbytku. Díky tomuto poddajnému a dokonalému nástroji přivedl Ježíš celé Chablais zpět do lůna katolické církve.

František čerpal svoji sílu z Eucharistie. Když slavil mši svatou, jeho tvář zářila při pro-

Svatý František Saleský možná vůbec neznal výraz ekumenismus, ale v oblasti své působnosti udělal pro ekumenismus více než kdokoliv jiný, když se mu s Boží pomocí podařilo přivést kalvínské obyvatelstvo zpět do katolické církve. Dnes by se jeho úspěšná a Bohem požehnaná apoštolská horlivost setkala s velkou kritikou i ve vlastních řadách. Byl by obviněn z netolerance, tradicionalismu, proselytismu, ne-li přímo fundamentalismu. Ale každý takový soud se obrací proti jeho soudcům. Právě to, co by mnoha lidem nebylo po chuti, velmi se líbilo Bohu a jeho zástupci na zemi. Všem, kterým takový způsob obnovy církevní jednoty nevyhovuje, je možno odpovědět: kdyby byli tak jako František Saleský postupovali všichni kněží

měnování i při svatém přijímání. Na jeho osobě byla patrná velikost slavného tajemství, nekonečná dobrota Boha, který sám sebe nabízí za pokrm. Od počátku dává přednost svátosti pokání a činí tak i později. Nechce, aby se jeho kajníci vyznávali ze stále stejných banálních hříchů. Začíná s nimi vést dialog, který jim ozřejmuje podstatu zla, a přináší jim lék, aby se od svých vin osvobodili. »Nechal všechno stranou, jídlo i odpočinek, aby mohl vyslechnout zpovědi chudých rolníků a pokorných žen.« Podle Božího příkladu žizní František po duších.

Obrácením Chablaise tak vzrostl jeho věhlas, že se o tom doslechli i v Římě. Klementu VIII. záleží na tom, aby osobně poznal tohoto neobvyklého apoštola. R. 1598 v předvečer Vánoc přijímá Svätý otec Františka na audienci ve Ferrare. František mu obsírně referuje o událostech v Chablaise. Je vidět, jak se »papeži tlačí do očí slzy radosti«. Jmenuje Františka

a biskupové, nejen že bychom neměli dnes v Evropě žádné ekumenické problémy, ale byli bychom si ušetřili mnoho, mnoho strádání a trapných a často tragických historických událostí, za které se sice můžeme omlouvat, ale nikdy je nemůžeme vrátit zpět. Až na věčnosti se dovíme, kolik duší na západní rozkol doplatilo a ještě dnes doplácí tím nejsmutnějším způsobem. Vyplatilo by se nám podrobně studovat způsob apoštolátu sv. Františka Saleského. Dnes jsou jistě jiné poměry, ale moc Boží milosti je stále stejná a problém je spíše v tom, že my spíše než na ni spoléháme na své psychologické, sociologické, pastoračně organizační a diskusní dovednosti. Jen s nimi by i svätý František sotva něco pořídil.

-/š-

na návrh Mons. Graniera koadjutorem ženevského biskupa. »Nejsem vhodný, abych vydával příkazy,« říká. Ale nakonec přijímá z poslušnosti vůči Bohu.

Mons. Granier umírá 1602. Františkovi Saleskému je 35 let. Mezitím chce král Jindřich IV. odvést Františka jako koadjutora do Paříže. Sire, odpověděl světec, já už jsem se oženil s jednou chudou ženou; nesmím ji opustit kvůli bohaté. A tak místo arcibiskupa a kardinála bude mít Církev ve Františkovi Saleském jen obyčejného, prostého biskupa.

Mimořádného biskupa! Vzor biskupské duše. Čím to, že tento biskup na počátku 17. století působí ve světě, jako působili apoštolové? V čem je tato výjimka? Abychom to řekli přesně: František je svätý biskup. To je odpověď. Protože Bůh je láska, chce být František Saleský láska jako jeho Stvořitel, protože člověk je stvořen, aby byl Božím podoběním. »Jsem ze všech nejvnímavější,« řekl, »miluji nade všechno Boha a duše kvů-

li Bohu.« Žije třemi malými ctnostmi, jak napsal Janě de Chantal: mírnosti srdce, chudobou ducha, prostotou života.

Žije těmi třemi ctnostmi během svého episkopátu, který trval dvacet let. Vede mnišský, téměř chudý život. Jeho dveře jsou stále otevřeny pro všechny. »Biskupové jsou místem, kde duše mohou stále čerpat svou vodu.« Lidé proudí za ním a on spěchá, aby se setkával se svými diecézány v rozhovorech. Děti vyučuje katechismu. Přijímá duchovní k rozsáhlým rozhovorům a baví se dlouze s jedním každým z nich, aby posílil jejich víru, ale také aby zmírnil jejich slabosti a uvedl na správnou míru jejich omyly. Na jeho nedělní kázání v katedrále jsou návaly. Biskup umí najít důvěryhodný tón. Slova svých kázání prokládá anekdotami a nachází výstižná přirovnání. Daří se mu předkládat životu blízkým způsobem srozumitelně i obtížná témata. Dává Božím slovu takovou podobu, že i prostě založený člověk nekultivované povahy je přijímá dychtivě jako vytuženého hosta.

Rozmanité činnosti v jeho sídle v Annecy nebrání biskupovi podnikat cesty po diecézi. Rozdělil si ji na dvacet jednotek. Navštěvuje i neodlehlejší vesnice v horách navzdory tvrdému klimatu a hlubokému zimnímu sněhu. Není snad za všechny duše odpovědný před Pánem? Jeho vážnost vyžaduje jeho přítomnost v Paříži, v Dijonu, Lyonu, v Grenoblu, kde musí kázat. Jede vždy tam, kde jsou duše v nebezpečí.

Protože mravy duchovních jsou často špatné, sahá biskup k hlubokým reformám. Žádá od farářů, aby bydleli ve svých farnostech. Vypisuje na uvolněná výnosná pastorační místa konkurzy. K výběru kandidáta dojde až po prověrce jeho pokory a inteligence. Vychovává podřízené kněze k aktivní křesťanské lásce. Daří se mu pře-

Pokračování na str. 6

In persona Christi

Jestliže budeme chtít to, co chtěl Kristus se svou Církví, bude vždy a všude dostatek kněží

Je vůlí Ježíše Krista a tím i božským rádem, že v Kristově Církvi po všechny časy je papež jako Petrův nástupce a biskupové nástupci apoštolů. Oni jsou Kristem ustanoveni, aby udíleli svátosti, učili božské pravdě a byli pastýři Božího lidu; kdyby tomu tak nebylo, nebylo by ani Kristovy Církve.

Úřad služby v Církvi předávají biskupové dále stupňovitě kněžím a jáhnům. Kněží jsou spojeni s biskupy kněžskou důstojností a mají odstupňovanou účast na služebním úřadu jediného Prostředníka Ježíše Krista. Konstituce 2. vatikánského koncilu říká v této souvislosti: »A tak Bohem ustanovenou církevní službu vykonávají na různých stupních kněžství ti, kteří se už odedávna nazývají biskupy, kněžími a jáhny.« (LG 28). Rozhodující pro úřad služby vyplývající ze svátostného posvěcení je »Boží ustanovení«: Kristus sám ustanovil úřad služby biskupů, kněží a jáhnů. Není to tedy výsledek kulturního nebo sociologického vývoje v Církvi, co vedlo ke kněžskému úřadu a pro který byl ustanoven. Co chtěl Kristus sám dát své Církvi, platí pro všechny časy a pro všechna místa. Kdo tedy např. zpochybňuje úřad svá-

tostného kněžství, kdo se domnívá, že tento úřad kněžské služby je možno nahradit jinými ustanoveními, kdo nárokuje něco z kněžské plné moci pro nekněze, ten je v rozporu se samotným Kristem. Když se tedy někdo domnívá, že může jako kněz odpouštět hříchy nebo slavit Eucharistii, protíví se Kristově vůli a nemůže způsobit nic z toho, co je vyhrazeno svátostně posvěcenému knězi.

Vůbec nic není platný argument, že někteří nekněží něčemu lépe rozumějí než kněží. Proti takovým emancipačním pokusům těch, kteří se cítí obznanější a důstojnější, stála odjakživa nauka Církve, že o daru milosti ve svátostech nerozhoduje ani osobní důstojnost, ani lidské kvality. Kristus chtěl, aby svátosti udělovali svatí udělovatelé, neučinil však své dílo závislé na lidské nahodilosti nebo zásluhách. Kristus chtěl,

Biskup Josef Krenn

aby v jeho díle pokračovali posvěcení služebníci nikoliv pro své vlastní zásluhy, ale aby spravovali dílo spásy *in persona Christi* – v Kristově osobě.

Při některých dnešních konfliktech s biskupy a kněžími jde o mylné názory v řadách Božího lidu, jako by záleželo na jejich oblibě a akceptanci. Je to hluboké zneuznání Kristova díla, když se někde staví jeden kněz proti druhému, když nový duchovní správce smí dělat jen to, co dělal jeho předchůdce. Jak často se zmaří nový počátek, protože se ze zvyku, pohodlnosti a vlastního prospěchu přehlíží to, co je podstatné, a odmítá se vidět v posvěceném služebníku Církve přítomného Krista.

V Církvi je mnoho služeb, jejichž výkon nevyžaduje svátostné svěcení. V této oblasti služeb mohou rozvíjet laici svůj osobní přínos k výstavbě Kristovy Církve. Podle nauky Církve existuje nepřekonatelný rozdíl mezi službou laika a službou kněze v tom smyslu, že pro svátostně posvěcené služebníky a pro laiky trvá na jedné straně jednota poslání, ale na druhé straně rozdílnost služeb.

Abyste rozvíjela láska, musí každý sledovat své povolání a svůj dar, kterým se zapojuje do Kristova těla. Z tohoto hlediska je otázka kněžského svěcení žen bezpředmětná. Aby se uskutečňovala láska, musí jít žena cestou své zvláštní příslušnosti

ke Kristovu tělu. Kdo setrvává v lásce, nebude vyvolávat spor o tom, co Kristus svěřil jiným údům Církve. S tím, co dostáváme jako Boží dar, nemůžeme zacházet jako s pozemským statkem a činit z toho předmět závisti, prosazování a sporů. I řád služeb v Církvi je možno správně chápat jen v principu lásky. Když na příklad nekněz chce udělovat svátost nemocných, rozhřešovat od hříchů, slavit eucharistickou oběť, nepochopil vůbec Kristovu vůli; rozbíjí v pýše to, co měl přijmout v lásce a účtě podle řádu v Církvi.

Existuje mnoho předsudků a předčasných rozhodnutí, která vedou ke krizi duchovních povolání a k nedostatku kněží. O mnoha věcech se v srdcích a myšlenkách lidí rozhoduje předem, dříve než si položíme otázku, zda nás Bůh volá. Princip lásky a princip práva je otázkou pro každého člověka. Kdo se v této základní otázce rozhodne proti lásce, nebude už vnímat otázku povolání, neboť povolání je možné cítit a vnímat jen z lásky. V první řadě jde o naše obrácení a o onu lásku, která miluje Boha nade všechno, a pak teprve o jasnou otázku povolání.

Za dnešní situace máme sklon myslet především na opatření nábory, vzdělávání, nové organizace pastorační, které mají nějakým způsobem překonat současný nedostatek kněží. V době 2. vatikánského koncilu bylo v naší diecézi neporovnatelně více kandidátů a kněžských svěcení. To, co chtěl koncil darovat Církvi skrze nauku a nový řád jako hodinu milosti, mnozí vůbec nevyužili. Po koncilu, nikoliv kvůli koncilu šly počty rapidně dolů. Především otřesné byly počty těch kněží, kteří odvolali své rozhodnutí a nechtěli dále vykonávat kněžskou službu. Tato fakta ukazují, že otázku povolání a úřadu ze svěcení není možno řešit hned a bezprostředně.

SVATÝ FRANTIŠEK SALESKÝ -

Pokračování ze str. 5

vším podporovat pravá kněžská povolání. Během svého episkopátu vysvětil osm set kněží, to znamená ročně asi čtyřicet. Vyžaduje od svých duchovních rozhodnost a inteligenci. Vyžaduje duchovní bdělost a vůli po stálém dalším vzdělávání, neumí si představit, že by některý kněz mohl mít v farnosti dlouhou chvíli, pokud se chce opravdu starat o duše. Zbylý čas má věnovat své vlastní duši, modlitbě a studiu.

Chce, aby jeho kněží uplatňovali vůči svým farníkům otcovství, byli velkodušní, dobro-

tiví a trpěliví s hříšníky jako otec v podobnosti o marnotratném synu.

»Otcovské srdce zachází ohleduplně se srdcem svých dětí.« Jako biskup chce v plnosti rozdávat svým věřícím svátost Božího milosrdenství. O nedělích a svátcích se mnozí tlačí kolem jeho zpovědnice. »Všechny přijímá se stejnou láskou a vlídností.« Ke kajícím promlouvá tak přátelsky, že jim ulehčuje, aby opět přišli ke zpovědi. O velkých svátcích strávil větší část noci ve zpovědnici.

(Dokončení příště)

Po všech teologických úvahách v praxi Církve zůstává otázkou všech otázek: Chceme takovou církev, jakou chtěl Kristus? Chceme v Církvi kněze, který silou svého svěcení jedná *in persona Christi* a jehož působení je způsobem přítomnosti Krista v Církvi?

Ve svátostech Církve nepůsobí a neplatí nic, co se nezakládá na Kristově vůli. Aby svátosti přinášely milosti, je třeba jednat co nejvíce ve shodě s Kristovou vůlí. Kdyby Kristus nechtěl Eucharistii a neustanovil ji pro všechny časy, byla by dnes eucharistická slavnost podívanou bez milosti, i kdybychom při tom uplatnili sebevětší slavnostnost.

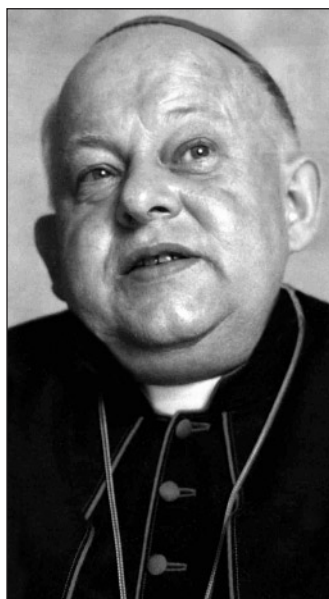
Pravá Kristova církev není ta, kterou jsme si právě vymysleli nebo chceme prosadit. Pravá Kristova církev je ta, kterou on chtěl a jakou miluje. Kněz, kterého potřebuje dnešní církev, není sociální pracovník ani funkcionář, není terapeut ani guru, není miláček médií ani machr. Nedostatek kněží je výrazem zmateného sporu o podstatu Církve. Lidmi vytvořené obrazy Boha, obrazy církve, obrazy kněze a obrazy světa si neberou měřítko podle pravdy a díla Ježíše Krista. Nic nemůže více zmást životní rozhodnutí o povolání k duchovnímu stavu, než chyby týkající se pravdy, to znamená absenci souhlasu s tím, co chtěl Kristus se svou Církvi.

Domněnka, že žádná lidská touha není marná, má něco do sebe: hlad lidí je poselstvím o tom, že existuje chleba; otázky lidí svědčí o tom, že existují odpovědi; modlitba lidí žije z jistoty, že existuje Bůh, který nás vyslyší. Jak to vypadá s touhou věřících, která dává najevo, že v Kristově díle jsou potřební kněží? Touha lidí po odpuštění hříchů, po Eucharistii a po Kristově pravdě by měla vymáhat kněze, kterého volá Bůh.

Dnes mnozí často debatují a radí se o nedostatku kněží.

Není však chybějící touha věřících po svátostech spolupříčinou trvajících nedostatků? Někdy si můžeme posloužit i čísly o náboženském životě. Jak je tomu s touto touhou ve farnosti, kde sotva 10% věřících se pravidelně účastní nedělní mše svaté, kde méně než 10% dodržuje povinnost roční zpovědi? Co jsou platné slovní hry ustarané farnosti, když velké části věřících je lhostejné, jak to s věcí Kristovy Církve v jejich rajonu vypadá? Jdeme dnes vstříc situaci, kdy menšina praktikujících věřících potřebuje modlitební solidaritu všech pokřtěných, i těch, kteří stojí opodál, i těch zklamanych, i lhostejných. Nedostatek kněží nám nastavuje zrcadlo, že naše touha po Bohu a vykoupení nemá naléhavost, o jaké mluví žalm 42: *Má duše touží po Bohu, po živém Bohu. Když už mohu přijít a spatřit Boží tvář?*

Příliš často je kněz posuzován podle toho, jak je oblíbený, akceptovaný, jaké image si o sobě vytvořil, jak se přizpůsobil duchu doby. Boží lid by měl mít hlubokou úctu ke kněžím, kteří se pro Krista zřekli světa. Co si mají mladí mužové myslet o kněžském povolání, když jsou svědky toho, jak tu papež, tu biskup, tu kněz je pro samospravedlivé křesťany předmětem posměchu, pomluvy, odsouze-

ni? Nepřináší to požehnání, když už záci jsou podněcováni proti biskupovi a proti papeži. Kde zůstal Boží Duch u těch, kteří ustavičně jen kritizují, kde zůstala zapřísáhlá láska k Církvi u těch, kteří si více přejí neúspěch neoblíbených než společný prospěch v Církvi?

Přes to všechno si nesmíme zoufat. Obrácení je možné, musíme se modlit i o obrácení těch neuznalých. Uprostřed Církve v cárech musí se prosadit důvěra v Kristovo tajemství. O Kristovi říká prolog Janova evangelia: *Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali.* V Kristu samotném spočívá tajemství odmítnutí a přijetí, souhlasu a odporu, milosti a zavržení. V době, kdy je v oblibě to, co je lehké a rychlé, musí se povolání a Boží lid opírat o to, že i v dnešní době je Kristův kříž vztažným bodem dějin, na němž se zjevují Boží plány.

Mnozí dnes přemýšlejí o tom, co se musí kandidáti kněžství naučit a co musí umět. Všechno vzdělávání a příprava bude sloužit prospěchu Církve, když všichni povolání v plné svobodě, vědomí a s ochotou k oběti vstoupí do tajemství. Pak pochopí, že služebník není větší než pán. Když Krista pronásledovali, i jeho budou pronásledovat; když lidé budou dbát na slovo kněze, pak je to pro slovo Krista, o které dbají (srov. Jan 15,20). Jedná se o Kristovo tajemství, v němž jediném se musí dařit povolání: *Kdo vás slyší, mne slyší* (Lk 10,16).

Svatý otec sepsal k tomuto problému apoštolský list *Pastores dabo vobis*. V něm znovu zdůraznil a vysvětlil mnoho důležitého pro závaznou cestu Církve do budoucnosti. Především mladí mužové, kteří cítí Boží volání, mohou si být jisti, že Ježíš na ně shlíží s velkým zalíbením a církev jen čeká na jejich odpověď.

*Podle Maria heute č. 312
Překlad -lš-*

OBŽALUJE MINISTR BISKUPA?

V proticírkevní kampani mezi deníky vede Právo. A právě (Rudé) Právo, známé pomlouváním církvi už jako tiskový orgán KSČ, si nejnověji bere na mušku Biskupství ostravsko-opavské a Řád bratří domu Panny Marie v Jeruzalémě.

V článku se lživým titulkem „Církev neprávem převedla majetek německým rytířům“ na první straně Práva 5. 1. 2002 Jitka Götzová tvrdí, že „katolická církev se rozhodla vzít právo do svých rukou a proti vůli státu“ převedla řádu 21 kusů nábytku (skříní, židlí, klekátek, postelí, hodin a harmonia) z fary v Andělské Hoře. Redaktorka cituje údiv náměstka ministra kultury Zdeňka Nováka, jak prý může církev převádět majetek, o němž není jasné, či vlastně je. Převodem byl prý „velice překvapen“ dokonce i sám ministr kultury, který humbuku kolem almar a klekátek nasadil korunu slovy, že „podá trestní oznámení na biskupa Františka Lobkowicze“, potvrdí-li se, „že jde o konfiskovaný majetek podle Benešových dekretů“.

Na obžalování pana biskupa jsem byl skutečně zvědavý, protože je snad už obecně známo, že církevní (i řádový) majetek zůstává církevním, ať byl ukraden či zkonfiskován nacisty nebo komunisty. Ministr kultury jistě mohl vědět, že zmíněný řád „německých rytířů“ byl nacisty označen za nepřitele německé Říše. Mohl vědět, že řád poskytl Československu bezúplatnou půjčku na stavbu opevnění proti Hitlerovu Německu a že vel mistr řádu tvrdě vystupoval proti Konrádu Henleinovi.

Ministr kultury a jeho náměstek a redaktorka celostátního deníku také mohli vědět, že nacisté majetek řádu zkonfiskovali dokonce dvakrát (1938 a 1939) a členy řádu brutálně perzekvovali. Že představený řádu H. Kluger OT zemřel v koncentračním táboře Dachau, že člen

řádu P. Horný OT byl za německé okupace vězněn na Mírově a v Dachau a že řeholní sestra I. Schmucková OT zahynula v nacistické plynové komoře.

Chtěl-li pan ministr hrozit panu biskupovi soudní žalobou, měl mít i o židlich a postelích z Andělské Hory jasnější obrazy předem. Nebylo těžké si zjistit fakta - fara s mobiliárem byla v majetku olomoucké arcidiecéze od r. 1940, kdy ji Němci(!), kteří si netroufali toto církevní vlastnictví zpochybnit, sami církvi vrátili.

Pan ministr si přece mohl snadno zjistit, že se o tento farní majetek žádný soudní spor nevede. Jestli to spolu se svým náměstkem a redaktorkou Práva neudělali, pak porušili základní zásadu fair play, která praví, že nikdo nesmí nikoho bezdůvodně (a navíc lživě) ostouzet a napadat. A jestli tyto informace znali, a přesto záměrně uvedli do souvislosti nacisty, řád německých rytířů a katolickou církev, pak sotva budou moci někomu popřít, že to učinili se zjevným úmyslem církev pošpinit.

Když podstatná fakta z historie majetku tiskový mluvčí ostravsko-opavské diecéze Pavel Siuda deníku Právo (ale i ČTK) písemně připomenul, žádný ze šířitelů pomluv se ani neomluvil. V Právu se 9.1.2002 objevil článek, tentokrát švejkovsky nadepsaný „Dostál je překvapen, že katolíci přijali majetek od nacistů“. Redaktorka Götzová, zde cituje ministrovo přiznání, že tento majetek se „stal po darování majetkem církve“, ale ani slovo omluvy, zato citace další pozoruhodné ministry věty: „Dary od nacistů se lidé nechlubili, protože by to spadlo státu“.

Co tím chtěl pan ministr říci? Že vlastník se má stydět za to, že přijal zpět, co mu bylo odcizeno?

Dr. Jiří Karas,
www.karasj.cz
(redakčně kráceno)

Kristus je náš pokoj

Kristus je náš pokoj, obě části spojil v jedno (Ef 2,14).

Na počátku nového tisíciletí, které začalo s velkými nadějemi, ale zdá se být ohroženo těžkými mraky násilí a války, je pro nás slovo apoštola Pavla, které jsme slyšeli o tomto vánočním svátku, jasným paprskem světla a optimistickým voláním důvěry. V Betlémě narozené Dítě drží ve svých ručkách tajemství míru jako dar pro lidstvo.

Toto Dítě je Knížetem pokoje! Tak zní radostná zvěst, která byla zvěstována v onu noc v Betlémě a kterou bych chtěl znovu provolat dnes světu v tento požehnaný den.

Poslechněme si ještě jednou slova anděla: *Zvěstuji vám velikou radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel. Je to Mesiáš, Pán (Lk 2,10-11).*

Církev se připojuje k tomuto volání anděla a opakuje udivující poselství, které jako první překvapilo pastýře na betlémských pláních.

Kristus je náš pokoj!

Kristus, *děťátko zavinuté v plenkách a položené v jeslích (Lk 2,12)*, ano, to je náš Pokoj. Bezmocné novorozené Dítě v prosté jeskyni představuje pro každý narozený život znovu jeho důstojnost, daruje pochybujícím a bezradným opět naději. Přišel, aby zahojil rány života, a dokonce aby propůjčil smysl smrti. V něžném a bezbranném Dítěti, které pláče v holé studené jeskyni, Bůh smazal viny a položil základ nového lidstva, které je povoláno, aby dokonalo původní plán stvoření a překročilo ho milostí vykopení.

Kristus je náš pokoj!

Lidé třetího tisíciletí, kteří hladovíte po spravedlnosti a míru, přijměte poselství Vánoc, které se dnes šíří do celého světa. Narodil se Ježíš, aby upevnil svazky mezi lidmi a národy, aby všechny učinil svými bratry. Přišel, aby zboural přehradu,

kteřá rozděluje (Ef 2,14), a spojil lidstvo do jediné rodiny.

Ano, můžeme s jistotou opakovat: Dnes se skrze Slovo, které se stalo člověkem, narodil mír! Mír, o který musíme naléhavě prosit, protože jeho původcem a garantem je sám Bůh. Mír, který je třeba vybudovat ve světě, ve kterém je mnoho kmenů a národů zkušeno těžkostmi a ve kterém lidé doufají v »globalizované« lidstvo, ale nikoliv pouze podle hospodářských zájmů, nýbrž také skrze trvalé úsilí o spravedlivé a solidární soužití.

Pojďme do Betléma spolu s pastýři; zůstaňme stát v jeskyni v klanění, podívejme se na novorozeného Vykupitele! V něm můžeme rozpoznat rysy každé malé lidské bytosti, která přichází na svět, ať už patří k jakékoliv rase nebo národnosti: je to palestinské dítě a izraelské dítě; je to americké dítě a afghánské dítě; je to dítě Hutu a dítě Tutsi... Je to jakékoliv dítě, které je pro Krista někým zcela určitým.

Myslím dnes na děti celého světa: příliš mnoho dětí se narodí a jsou bez vlastní viny odsouzeny k tomu, aby trpěly na následky nelidských konfliktů. Zachraňme děti, abychom zachránili naději lidstva! O to nás dnes naléhavě prosí Dítě, které se narodilo v Betlémě, Bůh,

kteřý se stal člověkem, aby nám vrátil právo na naději.

Prosíme Krista o dar pokoje pro všechny, které postihly staré i nové konflikty. Každý den nesu dramatické problémy Svaté země ve svém srdci; každý den myslím se starostí na všechny ty, kteří umírají zimou a hladem; každý den ke mně doléhá dojemný křik lidí ze všech částí světa, kteří prosí o spravedlivé rozdělení zdrojů a o spravedlivou mzdu za práci pro všechny. Nikdo ať se nevzdává naděje na moc Boží lásky! Kristus nechť je světlem a ochranou pro všechny, kteří věří a kteří pracují - někdy proti proudu - pro dialog, pro setkání a spolupráci mezi kulturami a náboženstvími. Kristus nechť vede kroky pokoje těch, kteří se neúnavně zasazují o pokrok ve vědě a v technice. Nikdy nesmí být tyto velké Boží dary zneužity proti účtům a podpoře lidské důstojnosti. Nikdo nesmí jménem Božím zpečetit nenávisť!

Nikdo se nesmí zabývat nesašenlivostí a násilím! Něžná tvář betlémského Dítěte připomíná všem, že máme všichni téhož Otce.

Kristus je náš pokoj!

Bratři a sestry, kteří mě posloucháte, otevřete svá srdce tomuto poselství pokoje, otevřete je pro Krista, Syna Panny Marie, pro toho, který se stal naším pokojem!

Otevřete je tomu, který nám neodnímá nic kromě hříchů a dává nám jako protihodnotu plnost lidství a radosti. A ty, klaněnihodné betlémské Dítě, vnes pokoj do rodin a do každého města, do každého národa a na každý kontinent.

Přijď, vtělený Bože!

Přijď a buď srdcem láskou obnoveného světa!

Přijď tam, kde osud lidstva je nejvíce ohrožen!

Přijď a neprodávej!

Ty jsi náš Pokoj! (Ef 2,14).

Bolletino Vaticano

1. 1. 2002

Kultura smrti ohrozuje kulturu života

Teroristické činy z 11. září 2001 nás naplňují rozhořčením a odporem nad lidmi, kteří jsou schopni léta připravovat a pak provést takový zločin a bez soucitu spolu se svými oběťmi skončit v tomto pekle smrti.

»Den nato« řekl německý kancléř Schröder: »Teroristické úder... jsou útokem proti naší vlastní svobodě, proti našim vlastním hodnotám, které sdílíme s tímto americkým národem. Proto stojíme s ním. Zde se jedná o obranu všeho toho, co v jádru zakládá naši svobodnou a oteřenou společnost, a toho se v našem vlastním zájmu nikdy nesmíme vzdát.«

O jaké hodnoty se tu jedná?

Jaké jsou to hodnoty? Jakou odpověď má náš spolkový kancléř a naši ministři, kteří při své obraně pokládají za zbytečné prosit Boha o pomoc? Tato odpověď může být: svoboda, tolerance a potěšení. Když to domyslíme do důsledku, nelze přehlížet, že jádro naší svobodné a otevřené společnosti je prohnité.

Rodiny se rozpadají. Každý rok přibude 200 000 rozvodových sirotků. Statisíce žen vraždí své nenarozené děti. Média pumpují do lidí nemravnost a násilí. Pornografie a zneužívání sexuality jsou všudypřítomné. Stále více a stále mladších lidí se dopouští kriminálních činů. Mnozí se utíkají k drogám. Homosexuální společenství je státem uznáno za rovnocenné manželství. Křivka porodnosti směřuje do oblasti vymírání. Církev jsou uvnitř rozpolcené a ochrnuté spory o pravou nebo špatnou míru přizpůsobení duchu doby. Jsou neschopné zastavit úpadek společnosti do pohanství.

Dlouho před 11. září upozorňoval Jan Pavel II.: Žijeme »kulturu smrti«. Neptali jsme se často, jak dlouho, jak dlouho ještě to bude Bůh připouštět?

Morální úpadek společnosti, která si říká křesťanská, je pro islámské národy zjevným důkazem nadřazenosti jejich vlastního náboženství. Oni jsou těmi národy, které se modlí a postí. Bin Ládin řekl na počátku války

proti Afghánistánu: »Tyto události rozdělily celý svět na dva tábory: na tábor věřících a tábor nevěřících... Každý muslim musí usilovat o to, aby dopomohl svému náboženství k vítězství. Nadešel útok víry.«

Co můžeme postavit proti tomu? Toleranci! Naše kostely se vyprazdňují a my budujeme mešity, odstraňujeme kříže ze škol a staráme se o výuku islámského náboženství. Populace západních zemí vymírá a muslimská silně stoupá. Nemůže se stát, že poznáme, jak obdivuhodná je svoboda, kterou nám dává Boží synovství, teprve až ji ztratíme?

Ďábelský útok na americká mocenská centra je menetekel obrácení. Nemůžeme říkat, že Bůh se zahalil do mlčení. Od počátku útoků na Afghánistán se mluví o Ninive, kterému Bůh skrze Jonáše pohrozil soudem a trestem. »Ať hlasitě volají k Bohu, každý se musí obrátit a odvrátit od svých zlých skutků a od nepravostí, které lpí na jeho ruku.« Obyvatelé Ninive to udělali. »Tehdy Bůh litoval, že

Gabriela Kubytová

jim chtěl učinit zlo, které ohlásil, a neučinil tak« (Jon 3). Kéž bychom jako Ninivští měli ve svých šatnicích kající roucho!

I když se cítíme bezmocní k tomu, abychom odvrátili obrovský proud dějinných sil, každý jednotlivec se může obrátit. Obrátit se znamená: upravit svůj život podle Desatera Božích přikázání, odhalit ve svém vlastním srdci překážky lásky, hledat ve svých vztazích cestu k míru a – modlit se. »Modlete se, modlete se, modlete se,« volá Matka Boží už několik desetiletí se stále větší naléhavostí na tuto zem. Blaze těm, kteří ji následují, protože v modlitbě nám může Kristus darovat dar víry, že věrný Bůh uchrání své tvory, své stvoření a svou Církev.

Die Tagespost 18. 10. 2001
Překlad -lš-

Bratislavská deklaráce mladých

Na 120 mladých lidí především ze středoevropských zemí se na přelomu listopadu a prosince sešlo v Bratislavě na konferenci s názvem „Náš příspěvek k vizi Evropy“. Ústředním tématem jednání byla důstojnost člověka, ochrana lidského života od okamžiku početí do přirozené smrti a podpora rodiny.

Mladí jednali především o tom, jak tyto hodnoty prosazovat ve veřejném životě svých zemí, v Evropské unii a v Organizaci spojených národů. Konference se zúčastnili i zástupci Hnutí Pro život ČR, kteří se na mezinárodní spolupráci aktivně podílejí.

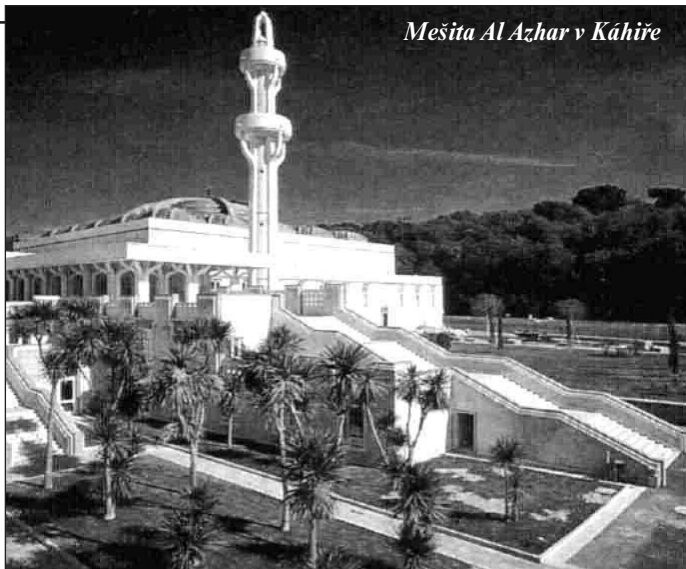
Na bratislavské konferenci byla přijata „Bratislavská deklaráce mladých“, kde se mj. říká: „Naše společná evropská identita je založena na uznání základní důstojnosti lidské osoby, která je vlastní všem a musí být vždy respektována, od početí do přirozené smrti. Tato pravá důstojnost je základem všech lidských práv a nesmí být nikdy žádným způsobem porušena.... Pohlížíme na evropskou kulturu jako na kulturu, v níž je základní jednotkou rodina, která mužům a ženám umožňuje učit se žít v solidaritě a kde je živena a rozvíjena skutečná svoboda. Rodina je základním kamenem svobodné a spravedlivé společ-

nosti, jejímž středem je samotný člověk.“

V odborné části konference se v souvislosti s tématem rodiny probírala i otázka feminismu. Zajímavá je jeho úzká vazba na marxismus. Výstižně to lze ilustrovat citátem B. Engelse, který chápe rodinu jako první systém nespravedlnosti a třídní nerovnosti. Mj. říká: „První podmínkou pro osvobození ženy je přenést celé ženské pohlaví zpět do veřejného průmyslu. To zároveň vyžaduje zrušení monogamní rodiny jako ekonomické jednotky společnosti... Péče o děti a jejich výchova se stane veřejnou záležitostí.“ V této souvislosti ještě jasněji

zaznívá slova matky Terezy: „Nerozumím tomu, proč někteří lidé říkají, že ženy a muži jsou naprosto stejní, a odmítají ty nádherné rozdíly mezi muži a ženami. Všechny Boží dary jsou dobré, ale všechny nejsou stejné... Ti, kteří odmítají rozdíly mezi muži a ženami, nepřijímají sebe sama tak, jak je Bůh stvořil. Žádné zaměstnání, žádné plány, žádný majetek, žádná myšlenka svobody nemůže nahradit lásku. Takže všechno, co ničí Boží dar mateřství, ničí Jeho nejvzácnější dar ženám – schopnost milovat jako žena.“

Na internetové stránce <http://www.prolife.cz> lze najít celý text „Bratislavské deklaráce mladých“ a fotografickou reportáž s dalšími informacemi z konference „Náš příspěvek k vizi Evropy“.

Islám sám o sobě

Na internetových stránkách www.iggioe.at můžeme najít zajímavou prezentaci islámu vysokou islámskou autoritou. Je jí prof. Anas Schakfeh z Islámského společenství víry v Rakousku (Islamische Glaubensgemeinschaft - IGG).

Ve svém výkladu se pokouší islámská autorita nejdříve dokázat, že islámský obraz Boha je biblický. Islám podle něho hlásá a uctívá Boha Bible. Ale je třeba při tom respektovat dvě omezení: první omezení se týká kolektivního vyvolení, které islám popírá.

Schakfeh tím míní, že křesťané a židé nepatří k Alláhovým vyvoleným, a cituje v této souvislosti suru 2/124: »Můj svazek se netýká těch, kteří činí bezpráví.« Bezpráví se dopouštějí především křesťané, protože se neklanějí Alláhovi, ale trojjedinému Bohu, a to je podle islámu mnohobožství, tedy modloslužba, něco naprosto zavrženého.

Druhý podstatný rozdíl mezi islámem a křesťanstvím se týká podle Schakfeha islámského názoru na tzv. vtělené božství: »Toto vtělení vládnoucí islámské dogma odmítá.«

Profesor Schakfeh tím potvrzuje, že dogmatické islámské přesvědčení se podstatně liší od křesťanského. Islám nikdy neuzná, že Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk.

Zcela jednoznačně prohlašuje IGG na svých internetových stránkách, že křesťanství a židovství nemá plnou pravdu víry. Islám se dívá na křesťanství a židovství jako na starší sesterská náboženství, která však už nemají nic společného s dogmatickými pravdami víry islámu.

Islám se údajně snaží o dialog s jinými náboženstvími, nikoliv však takovými, která představují rouhání. Mezi rouhače patří přirozeně křesťané, kteří vyznávají trojjediného Boha Otce, Syna a Ducha svatého.

Zajímavé jsou výklady rakouského islamologa, týkající se snahy islámu o dialog s křesťany a židy. Schakfeh tvrdí, že tato setkání od počátku (sahá až 1000 let zpět) jsou poznamenána polemikou a apologetikou.

Schakfeh mluví o údajné dohodě mezi Vatikánem a mešitou Al Azhar v Káhře o křesťanskomuslimském dialogu. Při tom prý obě strany dospěly k závěru, že dialog o pravdách víry je krajně obtížný až nemožný.

Proto je třeba tyto otázky z úsilí o dialog nejdříve vyloučit. Předmětem dialogu mají být spíše praktické záležitosti z minulosti: je třeba přiznat vzájemné chyby a za ně se omluvit. Podle islámských teologů má dialog v budoucnosti směřovat k tomu, aby každá strana přiznala druhé straně, že má pravdu, a tu si má nadále podržet.

-ra-

Nebezpečná vysoká hra

V roce 1986 se konalo první mezináboženské setkání v Assisi.

Nyní se koná druhé. Podnětem k němu je vážné ohrožení míru ve světě, přičemž tragédie 11. září 2001 je jen »špičkou ledovce«, za kterou se skrývají skutečnosti ještě hlubší a závažnější. Otřásl teroristický útok opravdu vědomím a svědomím lidí? Ukázal nám po pravdě na ty, kteří tahají za nitky dějin? Ohlédněme se ve světle událostí posledních měsíců roku 2001 na to, co bylo napsáno o deset let dříve.

Pět let po prvním assiském setkání v měsíčníku 30giorni (3/1991) napsal Antonio Socci:

»Mezitím jsme si zvykli na některé velmi pestré květy ekumeny: muslimové v katolických kostelích, jóga a buddhistické praktiky v katolických klášteřích. Jsou diecéze, ve kterých biskup vydal mešní knihy, ve kterých se vzývají „svatí všech náboženských vyznání a světových názorů“. Vznikají kaple jako „monoteistická centra“, kde zobrazení Krista a Matky Boží musí udělat místo súrám z Koránu a citátům z Tóry. Dokonce někteří kardinálové projevili ochotu odsoudit jakoukoliv formu „proselytismu“, protože konec konců „všichni zakladatelé náboženství hlásají Boží poselství“. Věřící zažili liturgické slavnosti, při kterých bylo čtení evangelia nahrazeno čtením z Koránu. A ani výroky katolické víry nezůstaly ušetřeny tohoto ekumenického „kar-

nevalu“, kterému nejlépe přiléhá výraz „sebezničení církve“, o kterém mluvil Pavel VI.«

»Setkání v Assisi bylo interpretováno v novinách a zprávách celého světa jako počátek „nadnáboženství“ a jako symptom, že už i Vatikán dává zřetelně najevo synkretické tendence.«

»Sdělovací prostředky a vůdci veřejného mínění nadšeně vítali a podporovali tyto výstřelky ekumenismu. Dokonce mocenská centra politiky a hospodářství, která rozhodují o běhu věcí ve světě, odhalila náhle v „ekumenickém dialogu“ spásu lidstva. Za tím vším se však skrývala myšlenka, že tato nová móda je nejvhodnější k tomu, aby otřásla základy katolické tradice.«

Pochopitelně nic takového neměl Jan Pavel II. na mysli, když svolal setkání do Assisi.

Ale pak přišla invaze Sadáma Huseina a po ní válka v Perském zálivu a rázem se objevila nová hesla:

»Západ začal plivat na svého bývalého spojence a rázem ho představil jako démona dnešní doby. Místo mezináboženského dialogu nastala vysoká konjunktura anti-ekumenického fundamentalismu.«

Nebyla to náhoda, že slavní televizní kazatelé Spojených států se ujali „duchovního zdůvodnění“ amerického tažení v Perském zálivu. Prezident Bush se pokoušel získat anglikánského arcibiskupa Washingtonu Edmonda Browninga, aby se

První mezináboženské setkání v Assisi v roce 1986

Odpověď matky synovi

Pozdější osvěcenský císař Josef II. napsal v roce 1777 své matce Marii Terezii:

»Mou zásadou je úplná svoboda vyznání, potom bude jen jedno náboženství, jež záleží v tom, aby všichni byli vychováni k prospěchu státního celku. Nechci polovičatosti: buď je třeba úplné svobody kultu, anebo musíte ze svých zemí vyhnati všechny, kteří nevěří zrovna tak jako Vy. Je možné vyháněti výborné pracovníky a dobré poddané, poroučeti jejich svědomí, zachraňovati lidi proti jejich vůli, aby nebyly zatraceny duše zemřelých, a zbavovati se všech prospěchů, jež by bylo možno dosáhnout od živoucích? Je-li opatřena služba státu, zákon přírody a společnosti, dostává-li se Nejvyšší bytosti úcty a modliteb, není důvodu, abyste se Vy, dočasní vládcové, míchali do jiných věcí. To je moje smýšlení, Vaše Veličenstvo je zná, bojím se, že se nezměním nikdy!«

Královna matka odpověděla synu: »Vy tvrdíte, že svoboda vyznání je zásada, od níž neustoupíte nikdy. Doufám přece a nepřestanu se modlit, aby Vás

Bůh vystříhal toho nebezpečí, největšího, jež by kdy stihlo monarchii. Věříte, že státu zachováte dělné pracovníky, uvrhnete vskutku stát do záhuby a budete vinen zkláskou tolika duší. Pravím, ne jako křesťanka, ale v politickém smyslu: ničeho není tolik zapotřebí jako náboženství. Chcete, aby si je každý přizpůsobil podle své fantazie? Jak veliké je mé utrpení, vidím-li Vás v takovém omylu! Nechci pronásledování, ale ještě méně lhostejnost nebo *toleranci*. Při tom, jak doufám, vytrvám až do smrti. A přejí si pouze žít tak dlouho, pokud mohu doufat, že sestoupím k svým předkům s útechou, že syn můj bude stejně veliký a stejně náboženský jako jeho předkové, že se vzdá svých mylných názorů a těch špatných knih, jejichž autoři dávají zazarít lesku ducha *svého* na úkor toho, co je nejsvětější na světě, kteří chtějí přivodit domnělou svobodu, jež se nikdy nemůže státi skutkem, ale zvrhne se v bezvládi a naprostý převrat...«

Josef Pekař: K výročí tolerančního patentu. Národní listy 11. 10. 1931.

arabská země, všude na Středním a Blízkém východě financuje fundamentalistická islámská hnutí se souhlasem Washingtonu, aby byla baštou proti sovětskému vlivu a aby se s jejich pomocí uskutečňoval protikomunistický ideologický rozvrat.« Succi pak dále uvádí: »Je třeba vědět, že král Fahd posuzuje islám podle stejných kritérií jako Bush křesťanství. Nejnovější události v Iráku dokazují, že právě Západ používá islámská fundamentalistická hnutí pro své mocensko-politické strategie, a jak dokazuje Libanon, nezastaví se při tom ani před zničením křesťanství.«

Jan Pavel II. u příležitosti stoletého výročí vydání encykliky *Rerum novarum* řekl, že

lidi třetího světa je možno přirovnat k proletariátu, na jehož ochranu napsal Lev XIII. svou encykliku. Ale před sto lety nešlo jen o ochranu dělníků před vykořisťováním. Jak dokazuje historik Renzo de Felice, hlavním smyslem encykliky *Rerum novarum* byla ochrana mas před pseudosociální demagogií radikálního i libertinského měšťáctví.⁽¹⁾ Lev XIII. se ukázal jako „nesmiřitelný nepřítel svobodného zednářství“ právě proto, že nelitostně odhaloval ideologii mocenských elit. Historikové říkají, že Lev XIII. měl vlastnosti osvěcenců, otevřeného muže, který byl i v politických otázkách bez předsudků. Ale byl to právě on, kdo ve více než 230 dokumentech odsoudil

svobodné zednářství a překonal tak všechny ostatní papeže.

Od papežské buly *In Eminenti*⁽²⁾ z roku 1738 napačovali odborníci 590 dokumentů proti svobodnému zednářství.

S tímto postojem se nedá srovnat postoj církve k islámu. I přes mnohé střety v průběhu dějin jsou zde spíše snahy o sblížení.«

Ve skutečnosti by měl křesťanství a islám svým způsobem sblížovat společný nepřítel. Představují-li islám a křesťanství vzájemné ohrožení, pak je to spíše pro machinace a pikle tajných světových mocenských center. Islám provokuje k radikalismu „nekřesťanský“ způsob života na Západě, jaký tato centra všemožně podporují. „Džin v láhvi“, kterého si pěstují, se ovšem po vypuštění také snadno vymkne kontrole. Antonio Succi uzavírá:

»Co islám zatěžuje a co ho ohrožuje, není samo křesťanství. Nebezpečnější je pro něj sekularizovaný Západ se svými hodnotami, módami, svou hospodářskou a monetární mocí. Hans Urs von Baltazar tušil toto nebezpečí, když napsal v roce 1985: „Marxismus se jeví jako židovský fenomén. Čeká se na mesiáše, ale když nepřichází, musí člověk svou spásu zařídit sám. Tak vzniká sekularizovaný mesianismus. Marxismus-leninismus je pohansko-imperialistická odrůda židovského mesianismu. ... Ale dějiny nám ukazují, že Židé dnes hledají útočiště u křesťanského národa Ameriky, aby je podporoval i v Izraeli, a to může být ve svých důsledcích tragické a explozivní pro celý svět.“«

Nejsou to přímo prorocká slova?

(Pokračování)

⁽¹⁾ Libertinismus - volnost myšlení a mravů, zneuznání závazných mravních zásad.

⁽²⁾ První bula Klimenta XII. odsuzující zednářství, které proniklo na veřejnost v roce 1717.

účastnil „dne obrácení“ v Bílém domě na začátku války, ale když odmítl, udělal mu společníka kazatel Billy Graham, který první noc bombardování Bagdádu strávil s prezidentem v duchovní meditaci.

A pak začala velmi nákladná a vlivná akce televizních kazatelů. Pat Robertson, nejznámější z nich, se dal ihned získat pro válku. Protestantský fundamentalista Hal Lindsey mluvil dokonce o „první válce proti silám Antikrista“, do kterých zahrnul i „Vatikán, Sověty, Evropany a Araby“.

Hiram, list lóže Velkého Orientu v Itálii, vyzýval ke „spravedlivé válce“ a kritizoval Vatikán za nepodařenou ekumenu od 70. let. Tytéž síly, které před desíti lety samy rozehrávaly dialog mezi náboženstvími proti tradici církve, nyní zcela obrátily směr. *The Economist*, vlajková loď liberálního tisku, pod titulem „Islám a Západ“ napsal: »Nyní, když pluralismus porazil komunismus, bude zahájen boj mezi islámem a křesťanstvím, to znamená mezi oběma bloky světa, které zastávají toto rozdílné pojetí Boha a lidstva.«

Je tedy zřejmé, že „dialog“ nebo „nepřátelství“ jsou jen prostředky, které si mocenská střediska vybírají konjunkturálně, jak jim to právě vyhovuje, a ke zdůvodnění a propagandě využijí všechny možné prostředky včetně náboženské agitace. Antonio Succi konstatuje:

»Tragédie v Libanonu ukázala, že mocní tohoto světa se nezaletnou ani toho, vymyslet „náboženskou válku“ a popudit proti sobě křesťany a muslimy, jen aby prosadili své strategické záměry a zájmy. Doplácejí na to jak křesťané, tak muslimové.«

Byla doba, kdy islámské teroristy pokládaly USA za své spojence:

»Již patnáct let hovoří masmédia o hrozbě nového „fundamentalistického islámu“. Nápadné však je, že právě Saudská Arábie, pro USA nepřátelštější

Don Bosco v Brně

Ve čtvrtek 31. ledna oslaví salesiáni svátek svého zakladatele sv. Jana Bosca.

Jan Bosco se narodil 16. srpna 1815 v severní Itálii v malé osadě Becchi (nyní Colle Don Bosco). Když měl dva roky, zemřel mu otec a mamince Markétě zůstali na krku tři chlapi a babička. Protože tehdy neexistoval žádný vdovský důchod ani přídavky na děti, měla matka Markéta co dělat, aby je všechny uživila. Nakonec to bylo zřejmě v plánu Boží Prozřetelnosti, aby mladý Jan poznal na vlastní kůži úděl chudobného sirotka a měl pochopení pro chudou a opuštěnou mládež.

Matka Markéta mu vštěpovala do duše zbožnou úctu ke svátostnému Ježíši a dětinnou důvěru k Panně Marii. Když měl devět let, pověřil ho Pán Ježíš a Panna Maria úkolem věnovat se mládeži a vést ji k Pánu Bohu.

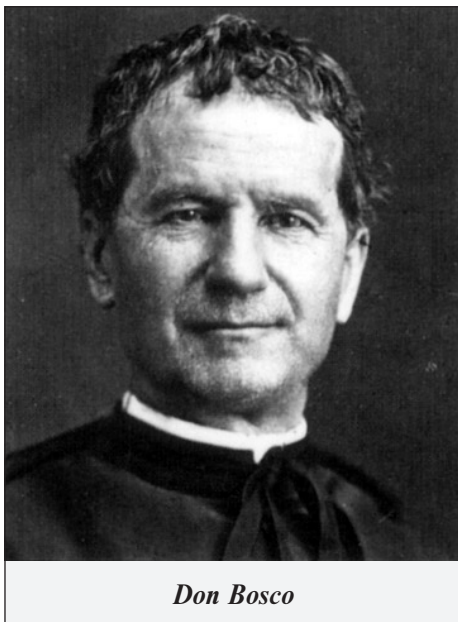
Panna Maria se mu často zjevovala ve snách, vedla ho, povzbuzovala ho, ukazovala mu cestu a pomáhala mu. Jeník Bosco poznal těžkou situaci chudé a opuštěné mládeže a jak je důležité věnovat se dětem a mladým lidem. V tom Don Bosco přešel svou dobu. Teď už snad nikdo nepochybuje, že v mládeži je budoucnost národa a církve.

Když se Jan Bosco stal knězem, neodešel do duchovní správy, ale naplno se věnoval mládeži, a to té nejpotřebnější. Shromáždil kolem sebe kluky, o které se nikdo nestaral, hrál si s nimi na turinských ulicích a náměstích. A když ho odtud měšťané

vyháněli, pronajímali si louku v okolí Turína. Tam si s chlapi hrál, tam jim vyprávěl o Pánu Ježíši a o Panně Marii, tam je učil katechismu. Kluci jím byli uchváteni. Takhle se jim ještě nikdo nikdy nevěnoval.

I když byl Don Bosco chudý jako kostelní myš – byl bez zaměstnání a bez prostředků, od nikoho nedostával plat – přesto se mu podařilo s pomocí různých dobrodinců koupit od pana Pinardiho pro své kluky louku a dům a kůlnu, kterou pak proměnil v kapli, a postupně stavěl pro mládež další domy, internáty, školy, učňovské dílny, tiskárny atd. A k tomu hřiště, aby si chlapi měli kde hrát a slušně se bavit. A samozřejmě budoval pro ně kaple a kostely, protože tohle všechno dělal, aby získal jejich duše pro Pána Ježíše a Pannu Marii. Řídil se heslem: „Pane, dej mi duše, ostatní si ponech!“

Místům, kde shromáždil mládež, říkal „oratoř“. Je přirozené, že na stovky a tisíce chlupců, kteří k němu chodili, sám nestačil. Pomáhali mu ochotní spolupracovníci. Brzy však byl donucen založit Společnost, která by se spolu s ním věnovala

Don Bosco

mládeži. Na radu Sv. otce Pia IX. a pod vedením Panny Marie založil *Zbožnou společnost sv. Františka Saleského*. Jejím cílem bylo při snaze o křesťanskou dokonalost prokazovat skutky tělesného a duchovního

milosrdenství mládeži, zvláště té nejpotřebnější, a vychovat z ní dobré občany pozemské vlasti a budoucí šťastné obyvatel nebes.

Dílo Dona Bosca se rychle šířilo po celém světě. Do naší vlasti vstoupilo v září roku 1927 pod vedením sluhy Božího P. Ignáce Stuchlého a Štěpána Trochty, pozdějšího litoměřického biskupa a kardinála.

Do Brna přišli salesiáni v roce 1939 a ještě v tomtež roce postavili v Žabovřeskách dřevěnou kapli a oratoř. Ta roku 1965 záhadně shořela. Ve vězení slíbili salesiáni Panně Marii, že jí ke cti postaví v Žabovřeskách nový zděný chrám a oratoř, dosáhnou-li svobody a budou-li moci obnovit svou činnost. Svůj slib uskutečnili v letech 1994 až 1998. Postavili chrám zasvěcený Panně Marii Pomocnici, Středisko mládeže, dům pro komunitu, tři hřiště a teď provádějí rekonstrukci budovy bývalé školky v nové středisko mládeže.

O totéž se snaží salesiáni v Brně-Lišni. Do líšeňské farnosti přišli roku 1990 na přání brněnského otce biskupa Vojtěcha Cikrleho. Je samozřejmě, že se hned začali věnovat mládeži. Vedle staré Líšně vyrostlo velké nové sídliště s mladými rodinami a se spoustou mládeže, kterou je třeba podchytit. Proto byla už v roce 1992 založena „Nadace pro radost“ za účelem postavení kostela a salesiánského střediska mládeže.

Salesiáni také nelenili. Na sídlišti koupili od jedné stavební firmy likusový domek a začali zde svou činnost ve prospěch mládeže. Byla to jakási „misijní stanice“ jako nástroj evangelizace. Ve stísněných poměrech poskytli mládeži stolní hry, ping-pong, kalčo, kulečnick, šipky, video, křeslo pro hosta, přednášky, koncerty, paličkování a pletení, modelářské

a výtvarné kroužky, doučování, počítače a na hřišti míčové hry a soutěže atd. A to vše jen aby k sobě přivábili mládež a mohli se jí věnovat.

Mezitím se nadaci podařilo postavit „víceúčelový sál“, ve kterém jsou v neděli bohoslužby (sídlíště se dvaceti čtyřmi tisíci obyvatel nemá totiž kostel) a ve všední dny jsou zde různé sportovní a aktivity pro volný čas. To je ovšem teprve první část první etapy. Teď je třeba dostavět k „víceúčelovému sálu“ pořádné zázemí, ubytování pro pracovníky s mládeží a nakonec jako vrchol chrám zasvěcený Duchu svatému.

Jen s pomocí našich dobrodinců a s pomocí Boží se nám to všechno dařilo, daří a v budoucnu podaří. Proto Vám ze srdce za všechno děkujeme.

Dílo Dona Bosca je v našem národě nesmírně časové a potřebné. Všichni lidé dobré vůle chápou, jak je nezbytné věnovat se mládeži. Naše země je považována za nejateističtější v Evropě. Mládež vyrůstá bez Boha, necítí ve svědomí zodpovědnost před Bohem, neví, co je to hřích, nezná požadavky desatera. Právem se ptáme, co vyroste z této mládeže?

Komu záleží na budoucnosti našeho národa a církve, jistě přiloží ruku k dílu. Panna Maria mu to odplatí. Vždyť ona sama světila Donu Boscovi mládež jako své děti.

Ježíš, její Syn, prohlásil: „*Kdo přijme jedno takové dítě v mém jménu, mne přijímá.*“ (Mat 18,5) a „*Co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejneopatrnějších bratří, pro mne jste udělali.*“ (Mat 25,40). Vyzývá nás také: „*Ukládejte si poklady v nebi!*“

Proto přikládáme do tohoto časopisu letáček se složenkou, abychom i vám, bratři a sestry, umožnili podílet se na naší činnosti, konat dobré skutky a ukládat si poklady v nebi.

P. Petr Baran SDB,
Nadace pro výstavbu kostela a střediska mládeže v Brně-Lišni

Skutečná tvář otce Pia (4)

Ještě je v sakristii. Jeho předvoj několika jeho »duchovních synů« však razí průchod hustou živou masou kolem oltáře. Teprve nyní jsem pochopila hluboký důvod pro právě uskutečněný velký nájezd. Jednalo se o to, zaujmout místo pokud možno co nejbližší cesty stigmatizovaného kapucína, aby bylo možno dotknout se jeho kutny, políbit jeho ruce, »vytrhnout« mu jeho požehnání.

Patenu a kalich postavili na oltář, protože jsou pro proražené ruce příliš těžké. Rozruch v davu a náhlý povzdech: »Il Padre! Il Padre!« Děkuji Bohu, že mám výšku 1,72 m, a tak čním nad svými sousedy. Dívám se s hlubokým dojetím:

Kněz si razí cestu davem. Kněz jako každý jiný. Jeho mešni roucho vypadá staré a obnošené. Hodně zesílené manžety alby skrývají před zvědavými zraky ruce, které jsou středem pozornosti. Jeho pohled je hluboký a zahleděný do dálky. Již mnoho, mnoho let se každé ráno opakuje stejná scéna! A přece toto je jediný okamžik v jeho každodenní činnosti, kdy v určitém smyslu vstupuje do tohoto množství, kterému je vydán. Zcela a výlučně s pečlivostí otce se nyní stará, aby vykonal kalvarskou oběť, mši svatou, nic víc a nic méně.

Muži, kteří ho doprovázejí, ho přivedli konečně za mřížku. Spatřila jsem své spolucestující, starý pár z Janova. Dotýkají se jeho šatu a pláčou. Zcela nedotčen vzrušením, které ho obklopuje, začíná P. Pio Confiteor v absolutním klidu.

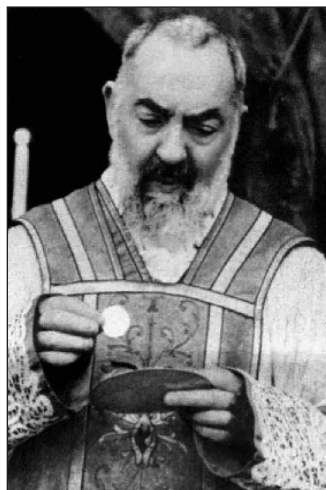
Jeho vzeření je zdrženlivé, poněkud přísné. Sotva stanula jeho noha u oltáře, jeho tvář se rozjasňuje. Není třeba být velkým učencem, aby člověk pochopil, že se pohybuje ve světě, který je pro nás nepronikatelný. A náhle také chápu, proč jeho mše přitahuje masy, podmaňuje si je a fascinuje. Od

prvního okamžiku jsme ponořeni do tajemství jako slepi kolem jediného vidoucího. Protože my jsme slepi, my, kteří stojíme na této straně skutečnosti... A není-li právě úkolem mystiků, aby nás volali k tajemství, protože naše vnitřní oko je oslabeno, oko, které je stvořeno, aby přijímalo světlo, které je nekonečně více oslňující než světlo, které osvětluje naše smrtelné oči?

Dovolávám se všech, kteří se účastnili mše otce Pia (při ní nejde být obyčejným divákem, to je prostě nemožné): nevnučuje se tento dojem s celou silou již při jeho Confiteor? Tato konfrontace – nikoliv se zázračným, nýbrž se skutečným? Pokud jde o mne, mohu říci, že jsem v San Giovanni Rotondo ve mši svaté odhalila propast lásky a světla, které jsem dosud vůbec netušila. Tento bod výslovně podtrhuji. V análech Církve je P. Pio prvním stigmatizovaným knězem. Ale on je kněz, především kněz, a jeho milost je podstatně kněžská.

Celý život krouží kolem těchto hodin, ve kterých on Kristu, který obnovuje mešni oběť, propůjčuje svá ústa, své oči, své ruce. Že nese stigmata, to nic nepřidává na velikosti jeho vystupování. Ten nejnehodnější kněz je mu roven v okamžiku, ve kterém vyslovuje slova proměňování; protože zde se daruje Kristus, Kristus se zde proměňuje, Kristus se zde dává ve svatém přijímání. Jako každý jiný kněz je otec Pio v okamžiku mše pouhým nástrojem.

Jeho úkolem tedy není udělat »něco jiného«, »něco lepšího« než druzí, nýbrž jeho úkol spočívá v tom, dát nám lépe pochopit mešni oběť, spolupřítít jí a dát se jí strhnout. Kolik lidí v našich katolických zemích je lidmi zvyku! Jak často se mě ptají zde v Itálii řádné ženy dva kroky před oltářem: »È buona questa messa?« Jinými slovy: »Přišla jsem ještě před obětová-

Pokud jde o mne, mohu říci, že jsem v San Giovanni Rotondo ve mši svaté odhalila propast lásky a světla, které jsem dosud vůbec netušila...

ním? Splnila jsem svou nedělní povinnost?« Vznesené drama jako by se jich vůbec nedotýkalo. Protože pro ně má stejnou cenu modlitba před Madonou nebo skloněné koleno před svatým Antonínem!

P. Pio háže tyto zvyklosti přes palubu. Jeho milost? Spočívá v tom, že nám dává vidět mši novými očima! V její úplně hloubce, to znamená takovou, jaká skutečně je. On nevynalézá, nic nepřidává, nic nemění na nezměnitelné tvářnosti, na slovech plných tvořivé síly. Ale když říká slova: »Toto je moje tělo«, »Toto je moje krev«, pak nelze zapomenout, že tento kněz je druhý Kristus a má za úkol pokračovat v Pánově utrpení a doplnit je. Nemají jeho rány cenu znamení, odvážila bych se říct, božské reklamy, aby obrátily naši pozornost a naši lásku k tomuto knězi a k této oběti? Myslím, že se dopouští zrady na P. Pioví, kdo neudělá tento krok za jeho osobu.

Právě u okenního výklenku a proti světlu vidím otce Pia mnohem lépe, než kdybych klečela v přední řadě v blízkosti mřížky, která obklopuje oltář. Děkuji furiím, že mě trochu zatlačily zpět, a pozoruji s napjatou pozorností. Chlubila

jsem se, že zůstávám chladnokrevná a objektivní. Pokouším se abstrahovat od osoby otce Pia. Toto je mše, a ten, který ji celebruje, je jako každý druhý, jen mluvčí Krista, který zpřítomňuje svoji jedinou oběť...

Je to pravda katechismu, a jak je náhle přede mnou životná! Bezkrévné formule se v tomto zmučeném těle ztělesňují! Člověk by musel být slepý, aby přehlédl, že tento muž, který vystoupil k oltáři, trpí. Jeho krok je těžkopádný, vrávoravý. S proraženými nohama se nekráčí dobře. Těžce se opírají jeho paže o oltář, který líbá. Jeho reflexy jsou reflexy člověka se zraněnými rukama, jsou úsporné ve svém výrazu. A pak, hlavu lehce pozdviženou, se dívá na kříž.

Instinktivně odvracím pohled, jako bych překvapila tajemství lásky. Tvář kapucína, která se mi předtím zdála veselá a blažená, je doslova prozářena. Pronikají jí vlny silnějšího vzrušení, jako by výměna názorů, do které ho přivedli neviditelní přítomní, naplňovala ho střídavě strachem, radostí, smutkem, úzkostí, bolestí... V těchto rysech je možno sledovat tajemný rozhovor. Tu něco svěřuje, tu říká »Ne« svou hlavou, čeká na odpověď. Celé jeho tělo strnulo v němém vroucí prosbě.

Po okamžiku nejistoty ho pozorují dále se vzrušením, které mi postupně stahuje hrdlo. Zdá se, že čas se zastavil. Nebo lépe řečeno, přestal se počítat. Tento kněz, který tak dlouho prodlévá u oltáře, jako by nás strhával do nových rozměrů, kde má trvání jiný smysl.

Náhle vyrazí velké slzy z jeho očí a jeho ramena, otrásající se vzlyky, jako by klesala pod tíží břemene. Napadlo mě bleskové osvětlení a já myslím na jisté lidi odsouzené během války k smrti. Právě jim sdělili rozsudek. Svaly v obličejí jsou bez hnutí, ale celé tělo se hroutí pod tíží břemene.

(Pokračování)

Život Kristův (62)

LXII. Kristus jako vzor modlitby a života těch, kdo jsou synovským způsobem sjednoceni s Otcem

1) Ježíš Kristus je Vykupitel. To je také ústředním bodem a vrcholem jeho poslání, tedy jeho vykupitelského díla, které v sobě zahrnuje i to, že se stal dokonalým modelem spasitelské proměny člověka. Po pravdě řečeno, již v předchozích katechezích tohoto cyklu jsme toho řekli mnoho o vykoupení. Viděli jsme, že Ježíš hlásal evangelium o Božím království, zároveň nám ale On sám dal pochopit, že pouze díky vykoupení prostřednictvím kříže a vzkříšení vstupuje toto Království definitivně do dějin člověka. Tehdy totiž předává Kristus toto Království apoštolům, aby trvalo a rozvíjelo se v dějinách světa prostřednictvím Církve. Je to vykoupení, jež s sebou nese mesiášské osvobození člověka, který z otroctví hříchu přechází ke svobodě Božích dětí.

2) Ježíš Kristus je dokonalým modelem takového nového života, jak nám to bylo dáno na srozuměnou apoštolskými spisy citovanými v předchozí katechezi. Ten, který je soupodstatným Synem Otce, sjednocený s Ním v božství (*Já a Otec jedno jsme* - Jan 10,30), prostřednictvím toho všeho jedná a učí (srov. Sk 1,1), a představuje tak svého druhu zcela jedinečný model synovského života zaměřeného k Otcovi a sjednoceného s Otcem. Pokud se budeme poměřovat tímto vzorem a pokud ho budeme promítat do svého vědomí a svědomí i do našeho jednání, pak v sobě můžeme rozvíjet právě takovou formu života a právě takové zaměření života vpravdě připodobňujícího se Kristu - pravému obrazu Boha, a právě v takovémto způsobu života se pak naplňuje pravá svoboda Božích dětí (srov. Řím 8,21).

3) Opravdu celý život Ježíše z Nazareta, jak jsme to vícekrát řekli, je ustavičně obrácen k Ot-

ci. To je patrné již z odpovědi, již dal dvanáctiletý Ježíš svým rodičům, když Ho našli v jeruzalémském chrámě: *Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,49). Ke konci svého pozemského života v den svého utrpení, když věděl, že nadešla Jeho hodina, aby přešel z tohoto světa k Otcovi (srov. Jan 13,1), sám Ježíš řekne svým apoštolům: *V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím, abych vám připravil místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já* (Jan 14,2-3).

4) Od prvního až do posledního okamžiku života je toto teocentrické zaměření Ježíšova života naprosto jasné a jednoznačné. On přivádí své učedníky k Otcovi tak, že utváří vzor života zaměřeného k Otcovi. Ježíš tvrdí, že Jeho pokrmem je zůstat v Otcově lásce, tedy plnit Jeho vůli: *Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo* (Jan 4,34). Tak se vyslovuje Mistr vůči svým učedníkům poblíž Jákobovy studny u Sycharu. Již předtím při rozmluvě se Samařankou Ježíš pravil, že právě tento pokrm se má stát duchovním dědictvím Jeho učedníků a následovníků: *Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví ctitelé Boží budou Otce uctívat v duchu a v pravdě* (Jan 4,23).

5) Právě ctitelé jsou zejména ti, kdo následují a napodobují Krista v tom, co On koná. A On koná všechno tak, že napodobuje Otce: *Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal* (Jan 5,36). Vždyť platí, že *Syn nemůže sám ze sebe konat nic, nýbrž jen to, co vidí, že koná jeho Otec; co totiž koná on, koná stejně i Syn* (Jan

5,19). Tak jsme našli dokonalý základ slov apoštola, podle nichž jsme povoláni k tomu, abychom napodobovali Krista (srov. 1 Kor 11,1; 1 Sol 1,6) a právě tímto způsobem abychom napodobovali Boha: *Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti* (Ef 5,1). Život napodobující Krista je zároveň životem připodobňování se Bohu, a to v plném smyslu slova.

6) Pojem Kristova pokrmu, jímž v době Jeho pozemského života bylo plnění Otcovy vůle, nás uvádí do tajemství Jeho poslušnosti, která dospěla až k smrti na kříži. Jednalo se tedy o pokrm velmi hořký, jak je to patrné zejména při modlitbě v Getsemanech a pak také v průběhu celého Ježíšova utrpení a při smrtelném zápase na kříži: *Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne, co já chci, ale co ty chceš* (Mk 14,36). Aby bylo možno porozumět této poslušnosti, aby bylo možno porozumět tomu, proč tento pokrm musel být tak hořký, je třeba přehlédnout celé dějiny lidstva na zemi, které jsou poznamenány hříchem, tedy neposlušností vůči Bohu, Stvořiteli a Otcovi. Syn, který osvobozuje (srov. Jan 8,36), tedy dává člověku svobodu prostřednictvím své vlastní poslušnosti až k smrti, a tak zjevuje až po sám okraj a až do konce svou plnou oddanost lásky: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha* (Lk 23,46). V tomto sebedarování, v tomto totálním spolehnutí na Otce se nad celými dějinami lidské neposlušnosti zároveň klene božská jednota Syna s Otcem: *Já a Otec jedno jsme* (Jan 10,30). A právě v tom se vyjadřuje to, co můžeme definovat jako ústřední rys napodobování, k němuž je člověk povolán v Kristu. Každý totiž, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka (Mt 12,50; srov. Mk 3,35).

7) V životě kompletně zaměřeném k Otcovi, který je zároveň také s Otcem hluboce spojen, je

Ježíš Kristus rovněž modelem veškeré naší modlitby, ať už se jedná o modlitbu ústní, nebo vnitřní. Mistr nás nejenom naučil modlit se, zejména se jedná o modlitbu *Otce nás* (srov. Mt 6,9n. a par.), ale příklad toho, jak se On sám modlil, nám skýtá nejintimnější zjevení Jeho hlubokého vnitřního poměru k Bohu Otcovi, Jeho jednoty s Otcem. Lze říci, že v Ježíšově modlitbě dochází jedinečným způsobem k potvrzení skutečnosti, že pouze Otec zná Syna a že pouze Syn zná Otce (srov. Mt 11,27; Lk 10,22). Nyní připomeneme nejvýznamnější momenty Ježíšova života modlitby. Ježíš trávil mnoho času na modlitbách (srov. např. Lk 6,12; 11,1). Jednalo se zejména o noční hodiny na vhodných místech v ústraní (srov. např. Mk 1,35; Mt 14,23; Lk 6,12). Modlitbou se Ježíš připravoval na přijetí Janova křtu (srov. Lk 3,21) i na ustanovení dvanácti apoštolů (srov. Lk 6,12-13). Prostřednictvím modlitby se Ježíš připravoval na své utrpení a na svoji smrt na kříži (srov. Lk 22,42). Smrtelný zápas na Golgotě je celý prostoupen modlitbou. Připomeňme žalm 21/22,1: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?* (srov. Mt 27,46). Dále Ježíš prosil: *Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí* (Lk 23,34). Nakonec se v modlitbě Ježíš cele vydává do Otcových rukou: *Otče, do tvých rukou poroučím svého ducha!* (Lk 23,46). Ježíš je modelem modlitby jak ve svém životě, tak v okamžicích svého umírání.

8) O Ježíšově modlitbě můžeme číst v listu Židům: *V době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc od smrti ho vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti* (Žid 5,7-8). Tento výrok jasně ukazuje na skutečnost, že Ježíš Kristus dokonale naplnil Otcovu vůli, věčný Boží záměr ohledně

Liturgická čtení

vykoupení světa za cenu nejvyšší oběti naplněné v lásce. Podle Janova evangelia byla tato oběť nejen oslavením Otce ze strany Syna, ale také byla oslavou Syna ze strany Otce, jak to vyplývá ze slov velekněžské modlitby pronesených ve večeradle: *Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal* (Jan 17,1-2). Právě to se odehrálo na dřevě kříže. Vzkříšení, k němuž došlo třetího dne poté, bylo stvrzením a jakýmsi zviditelněním té slávy, již Otec oslavil svého Syna (srov. Jan 17,1). Celý Ježíšův život v poslušnosti a synovské oddanosti se prolíná s Jeho modlitbou a právě to vše Ho přivedlo k definitivnímu oslavení.

9) Tento duch milujícího a poslušného synovství rovněž vyzařuje z epizody, kterou jsme vzpomněli výše, totiž když učedníci prosili Ježíše, aby je naučil, jak se mají modlit (srov. Lk 11,1-2). Tehdy Mistr předal svým učedníkům a zároveň také všem generacím svých následovníků onu modlitbu, která začíná tak výraznými a příznačnými slovy: *Otče náš*. V těchto slovech máme jasný projev Kristova ducha obráceného stále synovsky k Otci. Kristus je stále zaujat tím, co je Jeho Otce (srov. Lk 2,49). Když nám Ježíš daroval tuto modlitbu, spolu s ní a v ní nám předal vzor života, který je ustavičně synovsky sjednocen s Otcem. Pokud se chceme tímto vzorem řídit, jestliže chceme obzvláštním způsobem participovat na tajemství vykoupení tak, že budeme napodobovat samotného Krista, pak je třeba, abychom nikdy neustávali s modlitbou k Otci, jak nás to naučil sám náš Mistr.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Neděle 27. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 8,23b-9,3
Ž 27(26),1.4.13-14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)
2. čt.: 1 Kor 1,10-13.17
Ev.: Mt 4,12-23

Pondělí 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 5,1-7.10
Ž 89(88),20.21-22.25-26
Odp.: 25a (*Má věrnost a láska ho budou provázet.*)
Ev.: Mk 3,22-30

Úterý 29. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 6,12b-15.17-19
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: srov. 8a (*Kdo je ten král slávy? Pán je král slávy.*)
Ev.: Mk 3,31-35

Středa 30. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 7,4-17
Ž 89(88),4-5.27-28.29-30
Odp.: 29a (*Naveky mu zachovám svou milost.*)
Ev.: Mk 4,1-20

Čtvrtek 31. 1. – památka sv. Jana Bosca

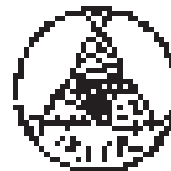
1. čt.: 2 Sam 7,18-19.24-29
Ž 132(131),1-2.3-5.11.12.13-14
Odp.: Lk 1,32a (*Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida.*)
Ev.: Mk 4,21-25

Pátek 1. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 11,1-4a.5-10a.13-17
Ž 51(50),3-4.5-6a.6bc-7.10-11
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
Ev.: Mk 4,26-34

Sobota 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1-4 nebo Žid 2,14-18
Ž 24(23),7.8.9.10
Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)
Ev.: Lk 2,22-40

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO

Antifona	1028	1734	1060	1075	1754	1106	1296
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1734	1061	1076	1755	1107	1296
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1297
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	813
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1065	1079	1756	1111	1297
Antifona k Zach. kantiku	690	1292	1065	1080	1781	1111	1297
Prosby	1033	1724	1065	1080	1757	1111	1297
Záv. modlitba	690	1292	1065	1080	1293	1112	1298

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1298
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1299
Záv. modlitba	690	1054	1069	1084	1100	1116	1298

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1736	1071	1085	1760	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1074	1089	1763	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1292	1074	1090	1781	1121	690
Prosby	1028	1043	1731	1074	1090	1764	1121	1135
Záv. modlitba	690	690	1292	1075	1090	1293	1122	691

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

Program Duchovního centra sv. Františka z Pauly na Vranově u Brna na rok 2002

Týden pro obnovu duchovního života – evangelizační tým z Malajsie: 11. – 16. 2. ● **Katecheze dospělých** „Návraty ke kořenům“ – SM. Zdislava Nosková OSF: 14. 2., 14. 3., 11. 4., 16. 5., 13. 6., 17. 10., 14. 11., 12. 12. ● **Duchovní doprovázení** – O. J. Chyba, O. P. Nešpor a spol.: 28. 4. – 2. 5. ● **Symposium o Nejsvětějším Srdci** – 30. 1. 2002 ● **3x bdění** – velkopáteční, svatodušní, adventní: 29. 3., 18. 5., 30. 11. ● **Nabízíme možnost odpočinku** pro kněze, sestry a všechny, kdo to potřebují. Osobní domluva na tel: 05/412 391 54, 05/412 392 64. www.dc-vranov.katolik.cz; e-mail: dc-vranov@katolik.cz (Celý program na rok 2002 uvedeme v příštím čísle.)

KOCLÍŘOV U SVITAV – seminář o Izraeli – Svaté Zemi začíná ve čtvrtek 31. 1. v 18.00 hod. v ČM Fatimě v Kocliřově. Ukončení v neděli 3. 2. obědem. Cena 750 Kč.

Kocliřov u Svitav – Fr. Elias Vella O.F.M.Conv., exorcista z Malty povede v Kocliřově **seminář na téma Vnitřní uzdravení**. Předtím v neděli 3. 2. v 9.00 hod. mše sv., přednáška a modlitby za uzdravení, tentýž den v 16.00 hod. v Kocliřově setkání výhradně pro kněze, jáhny a bohoslovce. Informace ČM Fatima, Kocliřov, tel. a fax: 0461/543164-6.

Břevnovský klášter – sobota 9. 2. 2002 od 9.00 hodin – setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Bližší informace a přihlášky na tel. 02/204 061 11.

Vysokoškolské katolické hnutí Brno pořádá v úterý dne 12. února 2002 již **7. ples vysokoškoláků**. Bližší informace a prodej vstupenek na Studentském centru, Kozi 8, 602 00 Brno. Telefon 05/422 166 94 v Po-Pá od 14 do 18 hod.

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

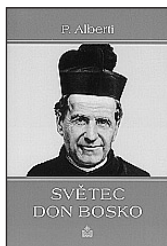
SVĚTEC MĚSÍCE - DON BOSCO

P. Alberti:

SVĚTEC DON BOSCO

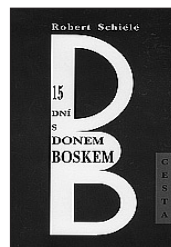
Životopis velkého světce, který se horlivě staral o pouliční mládež, nad níž tehdejší společnost již zlomila hůl. Jeho mottem bylo: „Dej mi duše a ostatní si vezmi.“ Světcův život a činy jsou důkazem silné víry a důvěry k Bohu, která je pro nás stálou výzvou. Publikace je obohacena o černobílé fotografie, z nichž mnohé jsou historicky velice cenné.

*Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A5,
390 stran, 185 Kč*

Přesto zachovávají věrnost jeho osobnímu stylu. Každý den je uveden Boscovým textem, na který navazuje zamyšlení pro modlitbu v trojí denní dobu. Někdy je použit dialog – oblíbený světcův způsob komunikace, nechybí časté odkazy na bibli a je zachován prostý a bezprostřední tón textu.

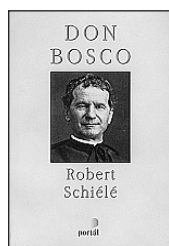
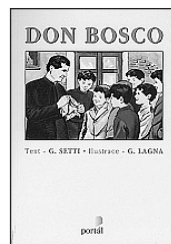
Cesta, brož., 110x190 mm, 108 stran, 45 Kč

G. Setti - G. Lagna: DON BOSCO

Barevný komiks ze života italského světce vypráví o jeho dětství, o začátcích jeho práce s mládeží a o díle, které v Turíně se svými spolupracovníky pro mládež vybudoval.

Portál, brož., zúž. A5, 197 Kč

Robert Schiélé: DON BOSCO

R. Schiélé předkládá čtenářům ne příliš rozsáhlý, přitom však ucelený portrét Dona Bosca. Důraz klade především na jeho vychovatelskou a pedagogickou činnost, která může být vzorem i pro současnost. Publikace je doplněná několika černobílými dokumentárními fotografiemi. Autor dosáhl doktorátu filozofie na Papežské salesiánské univerzitě v Římě a věnuje se výuce a výchově mládeže.

Portál, brož., zúž. A5, 96 stran, 99 Kč

Robert Schiélé:

15 DNÍ S DONEM BOSCEM

Autor nechává Dona Bosca promlouvat řečí současníka, ne všechny myšlenky zde uváděné pocházejí z úst či pera světce.

JINÉ TITULY

Michel Lafon - Malé sestry Ježíšovy: 15 DNÍ S MALOU SESTROU MAGDALE- NOU JEŽÍŠOVOU

Na stránkách této publikace se čtenář seznámí s řeholnicí, která sehrála důležitou úlohu v pokoncilové obnově řeholního života. Pro každý den jsou předkládány k rozjímání především její vlastní texty. Komentář M. Lafona pouze doplňuje informace potřebné pro zařazení výroků sestry Magdaleny do kontextu.

Cesta, brož., 110x190 mm, 112 stran, 45 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1